

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja III. évf. XI. szám 2015. november hónap

Temetőlátogatás

Ősztövé, bicegő, hajlott korú pásztor -
ifjú titánok közt furcsa jelenség,
acélos erővel araszolgat mégis:
csupa tűz, csupa elevenség...

Huncut mosollyal kápolnádba vontál:
„A címerem! No, mit jelez az ábra?
...igen, pajzsot látsz, sípot zöld mezőben -
mert *Gyula bátyád* fűtyül a világra!”

„Te szü-szoros, бүдös kölök -írtad,
mint Pál Timóteusnak – tarts ki mindenáron!
Amire elszántad *Hívására* magad,
a legszebb és legterhesebb dolog a világon!”

***

Furulyaszóra zengett-szállt az ének,
kiszüremkedve a terem résein,
a taranyi fákról keringve hullt alá a levél
tűnődve a búcsúzó nyár emlékein.

Hányszor igyekeztem sebesen tekerve,
nem számítottak a kilométerek,
egyre többet sejtve, látva az *Élet Igéjéből*,
s érezve: lassan magam is több leszek.

Büszke vagyok rád! - mondtad a zöldfűlűnek,
ki csak „bojtárkodott” annak idején,
egy seregnyi pap-jelöltet bízva reszkető szívére
a veszprémi fenyvesek lágy ölén.

***

Négy rebbenő láng a novemberi szélben,
négy ma is világló, példás életút.
Tudom, érzem, közbenjárnak értem -
lassan, merengve csukom be a temetőkaput.

Emlékezés néhai Petrás Gyula pécsi egyházmegyéi, Milhoffer Miklós csokonyavisontai, Dudás Rudolf lábodi és Szekeres Imre háromfai plébános atyákra

Elkészni sohasem lehetett tetőled,
lakodban mindig tárt ajtó fogadott.
Vagyonod, kincsed nem őrizhette lakat,
mert az valahol a lelked mélyén lakott.

Didergető téiben, szél süvít a házban,
kabátba, plédbe burkolózva látlak:
„Jééé!”-csapod össze menten gémberegett kezéd-
tudtam én, hogy nem hiába várlak!”

Bérmálás, püspöki vizit, szobában kövér vacsora,
sarokban tornyosuló könyvek garmada...
„Miért nem lepik meg polccal az atyát?” -
az egyházfiakat megrezzenti a főpásztor szava.

***

Vigyázva, áhítattal mondtad a miséd,
vallottad, az ördög sohasem pihen.
Becs mérő szót, valótlant nem ejtett a szád,
a léted, a szenvedésed: állandó *IGEN!*

Szívesen idézted föl az időt,
a viharos-szép kispapéveket,
a szálfaként álló Hercegprímás melletti
sopronkőhidai tömlőcéletet.

Mondják, jött a pillanat, mikor
a hit plántálásának egyszer vége lett,
Szalézi Ferenc kínja égett könnyeidben
és sírta-panaszolta: „Uram, lelkeket!”

***

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

TÍMÁR ZSÓFI ÖZVEGYSÉGE

Ezek a kedves kis portékák, ezek a szőke asszonyok olyan szelídek, olyan jók, mint a bárányok. Legalább ez a Tímár Zsófi, ez egészen olyan.

Mióta férjhez ment, csak a mosolyát láthatni. Azelőtt a boldog mosolyát, most a fájót.

A boldogságával nem volt terhére senkinek, a fájdalmával sincsen. Nem kérkedett, nem panaszkodik. Hanem az a fehér arca, az a mindig fehérebb arca, elbeszéli mindennap mindenkinek, amit úgyis mindenki tud.

Itt hagyta a férje kegyetlenül, gonoszul. Pedig derék fiatalember volt, a legdolgosabb, legügyesebb ács a környéken; ki hitte volna, hogy megcsalja azt az áldott, kedves asszonyt, két hamis szem éjszakája hogy annyira megfeketíti a lelkét... s elmegy azzal a másik nővel a világba elkárhozni.

Hírét sem hallotta, ki tudja, merre mentek; út pora, melyben nyomuk veszett, el nem beszéli, szellő nem árulja el, hol vannak, suttogó lombok nem mondják meg értelmesen, pedig arról beszélnek.

Csak legalább egy szót mondott volna, mikor elment Bágyról, nem fájna úgy a szíve annak a szép, szőke asszonynak, akinek most az a neve, hogy "szalmaözvegység". Ha legalább megcsókolta volna még egyszer, ha hidegen is, ha erőltetve is, és így szólt volna: "Engem te már nem látsz soha többé: mást szeretek, annak adom az életemet."

Hanem lopva mentek el, össze voltak beszélve. Elment, és nem jött vissza. Pedig már egy éve, egészen egy éve.

Visszajön. Ó, bizonyosan visszajön. Péter nem rossz ember. A szíve mindig jó volt, nem lehet végképp elromolva; az a személy elvehette az eszét, bevehette magát a szívébe: hanem olyan az csak, mint a hamis festék, az idő kiszívja, meghalványítja; vissza fog ő térni.

Tímár Zsófi remélt, s mikor az olló varrás közben kiesett a kezéből, mindig felsóhajtott, ó, bárcsak a földbe szűrőd-

nék; mikor repülő szarkát látott az ablakból, mindig felsóhajtott, ó, bárcsak az ő kerítésükre ülne rá.

De az olló sem akart hazudni, a szarka madár sem...

Esténként a küszöbre ült ki, onnan el lehetett látni messze-messze a kígyózó országúton, egészen odáig, hol már a felhők lába lóg le.

A szép halovány arc fölé ernyőt csinált kis kezéből, és úgy bámult arra a nagy, titkos lapra, amelyről, mint egyes betűk bontakoznak ki furmányos szekerek, utazó vásárosok, vándorok s a jó Isten tudná elmondani: kik még.

A falubeliek sokszor mentek el mellette, köszöntek is neki, de észre nem vette.

- Zsófi az urát várja! - suttogták egymás közt, és még nevettek is hozzá.

Pedig mégis a szegény Zsófinak volt igaza. Az ő szíve többet tudott, többet sejtett, mint amennyit az egész világ bölcsessége megmondhatna.

Amint egy délelőtt a dohánypalántát öntözé nagy gonddal (ha megjön a gazda, legyen mit füstölnie a télen), ragyás öregasszony lépett be az udvarra: üzenetet hozott.

- A férjedtől jövök, Zsófi. Arra kér, bocsáss meg neki, megbánta, amit tett. Ott dolgozik a harmadik faluban, Gózonban: a bádogtornyot reparálják. Ő maga nem mert eljönni, félt, nagyon haragszol. Ha megbocsátasz neki, jöjj el hozzá, azt üzeni. - Menjünk! - mondá a szelíd, szőke asszony.

A fekete kendőt leoldotta, s piros olajosot kötött fel az útra. Péter kedvenc színe, meg aztán illőbb is ehhez

a szép naphoz.

Egy aranyozott keresztet kellett feltenni a torony tetején a gombra. A tekintetes asszony, a tisztartóné ikreket szült, annak az öröme ajándékozta az eklézsianak.

- Ki vállalja a dolgot, fiúk - kérdi az ácsmester, Rögi Mihály uram.

- Én! - mondá Péter. - Én megyek, majszter uram.

- Inkább talán Belindek Samu. Te már nehéz vagy egy kicsit.

- Sohasem éreztem magam könnyebbnek.

- Elhiszem. Megszabadultál a nyűgtől. Hát csakugyan elkergetted? Hm. Elég csinos vászoncseléd volt. Igaz-e, Samu?

- Megutáltam benne magamat. De meg az igazat megvallva, ami egyszer karika, gurul az.

- Gurult a te kezedből is, ugye? Halod-e, Samu, hehehe? Ejnye, kópé, kópé! No, most már csakugyan teszed fel az aranygombot.

Péter megvető, nyugodt pillantást vetett Samura.

- Hagyja Samut, Rögi uram! Majd fölteszem én. Várok valakit valahonnan. Úgy dobog a szívem, ha vajon eljön-e? Már csak azért is felmegyek a toronyra, hogy egy pillantást vethessek Bágy felé végességig az országúton.

- No, én azt se bánom. Eredj hát szaporán, a felső ablakból magam adom ki majd a keresztet, ha már fent leszel.

Fent is volt Péter nemsokára; olyan ügyesen kúszott a deszkapárkányzatról, akár az evet.

- Ide most azt a keresztet! - kiáltá aláhajolva - hadd tegyem föl szaporán.

- Itt van, fiam.

Péter még följebb kapaszkodott, s mikor már egészen helyén volt, legelőször is odanézett a bágyi országútra.

Amott jön! Zsófi az! A vénasszony mellette ügető léptekkel, éppen most fordul be a faluba.

Szíve nagyot dobbant, majd összeszorítja valami, keze megreszket, szeme elhomályosul.

- Hohó, Péter! Föltetted-e már? - Melyik gombra tegyem föl?

A vén ács elsápadt, a toronyablakban keresztet vetett magára, s szomorúan dűnnyögé:

- Teheted már akármelyikre!

Nem volt ott több gomb egynél. Azt a szédülő ember láthatja csak kettőnek, háromnak. Tudta, mi következik.

Eszeveszetten rohant le a grádicsokon; tudta, mire leért, azalatt már Péter lent lesz... még messzebb lesz - a túlvilágon.

Egyszerre értek a torony alá férj, feleség. Csakhogy az egyik a magasból, halva.

Mégiscsak a fekete kendőt kellett volna elhozni ehhez a találkozáshoz!

Zsófi némán borult a holttest fölé, s csókokkal borította, s sokáig tartá átkarolva, görcsösen.

Mikor erőszakkal elszakították onnan, akkor is olyan szelíd, olyan nyugodt volt az a bánatos arc, mint egyébkor. Nem volt még sem szava, sem könnye.

Visszafordult, egy utolsó tekintetet vetett a halottra, s összeroskadt.

Majd felkelt, megragadta acélerővel az öregasszony vállát, s szilaj, dúlt arccal, tompa hangon kérde:

- Minek hozott kend ide? Honnan fogom őt ezentúl várni?

S könnye csak most eredt meg, mint a kiengedett patak.

Mikszáth Kálmán

Hiszek, szembeszálva...

- kételyeimmel és lelki fásultsággal;
- követelőzéseimmel és kifogásaimmel;
- saját és más, magukat kereszténynek vallók következtelenségeivel;
- lelki éretlenségemmel és jellemem göcsörtös csomóival;
- önzésemmel és türelmetlenségemmel;
- állatiasságom súlyával és a múlt árnyaival;
- elbizakodottságommal és makacsságommal;
- vallási tudatlanságommal;
- ostobaságokkal telezsúfolt életemmel és állandóan rohadó mindennapjaimmal;
- imádságaim ritka voltával és a benyomással, hogy úgysem nyernek meghallgatást;
- azzal a meggyőződéssel, hogy képtelen vagyok odaadni magam és a szeretetet választani;
- csekély bizalmammal az irgalomban és az isteni Gondviselésben;
- lustaságommal, hogy talpra álljak a személyes kudarcok után;
- a félelemmel, hogy le kell mondanom a világról vallott korábbi felfogásomról;
- a tiltakozással, hogy minden nap felvegyem életem keresztjét;
- mindennel, ami akadályozza, hogy testvéreimmel közössen Egyházat alkossak.

A szerző ismeretlen

Izmusok cenzúrája

A magyar ember mindig igyekszik hinni a szabadságban. Harcol érte. A művészféle a cenzúrát tartja fő ellenségének. Hamvas Béla pl. ajánlatot tett Lukács Györgynek a negyvenes években, hogy szívesen szerkesztene vele közös könyvsorozatot, melyben mellőzött gondolkodók műveit bocsátanák a közönség elé. Lukács Gyuri bácsi szedné össze a balosokat, Béla bácsi a többi. Hamvas a cél érdekében még a Kommunista Pártba is belelépett. A gyermekes kísérlet elején Hamvast rögtön B-listázták a Fővárosi Könyvtárban (ma: Főv. Szabó Ervin Könyvtár), ami a kirúgás mellett a korábbi nyugdíjének elvesztését is magával vonta. Ekkor váltotta ki Béla bácsi a földműves igazolványt, s próbált két keze munkájából megélni.

Mondani se kell, hogy nem sikerült neki. Mindenesetre a Karnevál és más remekművek mellett e korszak gyümölcse a Jóisten uzsonnája című pompás beszélykéje, ami Juhász Ferenc Aczél Györgyhöz fűződő jó kapcsolatának köszönhetően végre megjelenhetett az Új Írásban 1976-ban, alkotója halála után nyolc évvel...

A cenzúra Gazdaságkor minden rendszerének velejárója. 1948 után Kodolányi, Várkonyi csak a fiókjának írhatott, Egry József csupán a Balaton partján festegethetett, Weöres egyedül gyerekverset közölhetett. Szerénytelenségem első irodalmi kísérletét, a Simon c. egyfelvonásost, hét ízben tiltották be; Pécsen, Keszthelyen és Szegeden próbálkoztak előadásával különböző egyetemeken színjátszó 1963-ban. Hősét ugyanis nem lehetett megölni...

A cenzor ikerpárja a műiparos, aki sikerre vágyik, egyetlen élete dicsőségére. Innen a benső megfelelési kényszerre, hogy tessenek a pillanatnyi korízlásnak, hatalomnak, pénznek. Ő és cenzora együtt utálja a szépséget.

Az igazi mesterek: Weöres, Bari, Bocz Gyula, Lázár Ervin, Nagy Gáspár, Utassy József, Sára Sándor és mások megalkuvás nélkül dolgoztak '90 előtt és utána is. Pártkapcsolataik, ha voltak, nem számítottak. Utódaik így élnek ma is. Aki nem tudja, ki volt Bocz, menjen el Felsőegerszegre, és nézze meg Áldott Madonnáját!

Aki Bari Károlyt nem ismeri, az olvassa el A némaság könyvét!

A magyar művészek annakidején becsületesen megörökölték a kommunista sanyargatást és kizsákmányolást, a hazugságbeszédet, a forradalmat, Jan Palachot – vagyis a kort, amit a sors rájuk mért. Ha a neveletlen hatalom, vagy a tudatlan ítéző nem ismeri föl az igazságot, magára vessen.

Rádió és Televízió tényleg vitte tovább – egyszerűsítve – a ballib kultúripart, a nyihogó, makogó, nyelvünket rongáló munkatársakat. Teszi ma is. Tisztelet a bátor kivételeknek.

Mégis megszületett a Hitel, az Igen, a Duna tv. és számos más kulturális műhely, aztán vagy elsorvadtak, vagy

megjelent a szerkesztőségben valaki, aki cenzori ónjával kihúzta az alkotókat – lehetnek bár akadémikusok, még oly híres művészek. Azt se mondta nekik, hogy csá! Így maradt mára a Világ Legjobb Kulturális Televíziójából (1999) egy üres irodaház és egy még üresebb logó...

Így tűnt el a „közszolgálatból” a hang- és tévéjáték, a színházi közvetítés, a képzőművészet, még szerencse, hogy született néhány kampányszerű jó műsor. Pl. Virtuózok...

Az ónosok – természetesen, a mieink valának. Ennek fő oka, hogy a kereszténységre és anyanyelvünkre épülő, s onnan táplálkozó kultúránk nagyrészt ismeretlen a bennszülött ónosok előtt.

Holmi érdekek után kapkodnak értékek helyett, mintha csak a zöngés d és a zöngétlen t csereberéjéről volna szó!

Helyes volna közös gondolkodásunkba bevonni hitvalló néprajzosokat, táncosokat, zenészeket – mind az! A népi kultúra ugyanis nálunk még él, miközben nyugaton kihalt a szakirodalom izmusodásával – „fejlődésével” együtt.

Közismert, hogy a modernitás óta az elmélet megelőzi az alkotást: kötelező a kultúráról a pillanatnyilag legdivatossabb izmus tolvajnyelvén beszélni. „Amíg elméletet nem ismerek, képet sem látok!” (Hilton Kramer) Persze, mi sem vennénk észre az utcai lomok között a híres művész méregdrága alkotását, ha az installáció nélkül mutatkozna...

Szerencsés nép vagyunk! Amilyen pompásan bírtuk becsukott lélekkel tűrni Lukács és Aczél idejében a szocreál csodáit, ugyanúgy elvagyunk a posztmodern és a semmivel vemhes utódai nélkül.

Czakó Gábor

Isten keze fedél a fejünk felett!

Isten keze menedéket ad!

Isten keze felöltöztet!

Isten keze tűz!

Isten keze titok,

Mert Ő írja az életet és a halált,

Elváltat, összeköt, felemel,

Megaláz, rombol és terem!

Isten keze hatalma!

Isten keze gyors!

Isten keze szigorú!

Isten keze becsületes!

Isten keze a hajó,

Dacol a viharral,

A szeretet fuvalma

Hajtja a derűs egektől

A szárazföld felé.

Isten keze béke!

Isten keze öröm!

Isten keze fény!

Isten keze szeretet!

Marcello Giombini

BOLOND BÖLCSESSÉG VAGY BÖLCS BOLONDSÁG?

SZABADOS ÁDÁM

Van bolond bölcsesség és van bölcs bolondság. A bolond bölcsesség az, amelyik magabiztosan kijelenti, hogy „nincs Isten”. A bolond bölcsesség az is, amelyik keményen dolgozik, hogy egy nap elégedetten hátradőlve szemlélhesse alkotását, nem tudva, hogy még aznap éjjel elkéri a lelkét. A bolond bölcsesség saját magától felfuvalkodva figyelmen kívül hagyja az intést, ezért vágóhídra induló bárányként téved a gonoszok útjára és az idegen nők karjaiba, vagy akár a farizeusok közé. A bolond bölcsesség mindig a maga útját tartja helyesnek, de amikor kisiklik, mégis az Úr ellen zúgolódik. A bolond bölcsesség saját hagyományait állítja Isten ígéje helyére, de még azokat is önkényesen értelmezi. Vak, de nem látja saját vakságát. A bolond bölcsesség talán hallgatja Jézus szavait, időnként el is hiszi, amit mond, de meg már nem cselekszi. Olyan, mint a tengerparti homokra épített ház, amit az első cunami elsodor.

A bölcs bolondság ennek az ellentéte. A különbséget pontosan látta a bolond bölcsesség nevében a bölcs bolondságot egykor üldöző tarsuszi Saul, mikor a két szót végre felcserélte a saját szívében. „Ha valaki bölcsnek gondolja magát közöttetek ebben a világban, legyen bolond, hogy bölcsé lehessen” – mondja a görög bölcsletbe beleszédült korinthusiaknak, mint aki már maga is bejárta az utat a bölcsességtől a bolondságon át a bölcsesség felé. Tapasztalatból tudta, hogy ezen az úton a bolond bölcsesség leesik a magas lóról, és a mennyei fénytől megvakulva azt kérdezi: Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjek? És amikor az Úr válaszol, elindul, hogy meg is cselekedje. A bölcs bolondság olyan, mint a sziklára épített ház, melynek fundamentuma nem remeg meg a legnagyobb viharban sem.

A bölcs bolondság ott kezdődik, hogy rátekint a legnagyobb bölcsességre: az Isten bolondságára. Isten úgy döntött, hogy a bolond bölcsesket nem a bölcsesség magaslatain, hanem a bolondság síkján menti meg. Olyan helyre vezeti őket, ahol az együgyűek sem tévednek el. A bolond bölcses számára éppen a leereszkedés jelenti a nehézséget, mert bolondságukban azt gondolják, hogy a magas szirteken ér össze a föld az éggel. Isten azonban a kereszt bolondságát kínálja nekik, melyet nem az Olümposzon, nem is a jeruzsálemi templomhegyen, hanem egy jelentéktelen kis dombon állítottak fel. A római kereszt maga az Isten magaslata. Szinte fejmagasságban áll a nézelődőkkel, hogy mindenki láthassa a szenvedő arcot és hallhassa a kiáltást: Elvégeztetett! Isten haragja és Isten szeretete találkozik ott, és a bolond, aki rátekint, megmenekül.

Aztán valami új kezdődik, ami alapjaiban kérdőjelezi meg a világ büszke rendjét. Egy addig ismeretlen bolondság születik, melynek bölcsessége láthatatlan és érthetetlen a bolond bölcsesség számára. Arról van szó, hogy aki találkozik Isten bolondságával – a legmagasabb bölcsességgel –, az maga is bolondná válik. Bölcs bolondná. A bolond bölcsesség azt mondja neki: „Bolond vagy te, Pál!” Ő azonban bolondul azt válaszolja: „Nem vagyok bolond, hanem igaz és józan beszédet szólok.” De nem bánja, hogy bolondnak nevezik, időnként maga is Krisztus bolondjaként mutatkozik be. Most már az Isten bolondságára büszke, nem a saját bölcsességére. A megfeszített Jézus követői bölcsességüket erre a bolondságra cserélik, de tudják, pontosan tudják, hogy ez a bolondság bölcsőbb az emberek minden bölcsességénél. Ezért aztán nem építenek házat többé homokra, hanem összepakolnak és mindenüket áthurcolják a Krisztus sziklájára.

Gúnyrajz az első századokból. Egy Alexamenos nevű keresztény katonatársukat így gúnyolták pogány társai.

„Alexamenos imádja Istenét.”

Minden az enyém?

„A nektárom az enyém” – mondta a napraforgó. „Egyetlen méhecskének sem engedem megdézsmálni!” Egy rövid ideig még virágzott, aztán elhervadt, anélkül hogy termést hozott volna.

„Én én vagyok!” – mondta a búzaszem. Kövér volt, aransárga, érett, és telis-tele életerővel. „Nem hagyom, hogy elvessenek a földbe.” Így épen és teljesen megmaradt magának. Halálosan magányos lett, és nem hozott termést.

„Nem hagyom magam félbevágni és kifacsarni” – mondta a citrom, egy ideig még a gyümölcshéjban lapult, de aztán elrothadt, megbűdösödött, végül pedig kukába került.

Jézus ezt mondja: „Aki meg akarja tartani az életét, elveszti, aki pedig elveszti, megtartja azt” (Lukács 17,33). Csak az Isten és a felebarát iránti szeretetkapcsolat révén teljesedik be az életünk. Aki Isten igénye ellenére meg akarja óvni és védeni az életét, meg akarja őrizni attól, hogy másokkal megossza, az el fogja veszíteni. Aki azonban szeretetben elajándékozza, megtalálja a teljes életet.

Jézus mondja: „Bizony, bizony, mondom néktek: ha a búzaszem nem esik a földbe, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz.”

János evangéliuma 12,24

Jézus mondja: „Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.”

János evangéliuma 15,4-5

Annelie Keil

A gyász nehéz munka, de vigasz a jutalma

Életünk a születés folyamatában lezajló elszakadással kezdődik. A veszteség, búcsúzás és fájdalom árnyékában, örömteli várakozással új életszakasz kezdődik, amely a köldökzsinór átvágásával véget vet az addigi életnek, és átalakítja azt. Aki meg akarja látni a napvilágot, annak búcsút kell vennie annak az élethelynek mindent beborító derengésétől, amely kilenc hónapon át mindent megadott, amire csak szüksége van egy kis embernek az élethez: tetőt a feje fölé, ételt és italt, törődést és védelmet. A születés megrázkódtatja azt az otthonos bizonyosságot, hogy ez így is marad. A fényre jutáshoz az embernek meg kell kockáztatnia a szülőcsatorna sötét-ségén és szorosságán átvezető utat, amely metaforaként útleírásul szolgálhat ahhoz, hogyan menjünk keresztül későbbi válságokon és átalakulási folyamatokon. Teljesen nyilvánvaló, hogy az első élettapasztalatok közé tartozik valamiféle találkozás a halállal: egy világ elhagyása és elengedése. Az utolsó élettapasztalat a találkozás magával a halállal, és az utolsó ingünkön nincs zseb. Minden itt marad!

Isten veled, té! Az anyai, közös élettér elhagyása fájdalmas, de az önálló élet ígéretének öröme nevetésre hangolja szívünket. Bár az előretoló élet nyomására a kis embernek el kell hagynia az anyai test szűk terét, de ő képes erre, szabad is ezt tennie, és akarja is ezt, hogy megláthassa egy új világ világosságát. Még megszületése előtt megtapasztalja az ember, hogy az élet előrefelé üző, változásra irányuló ereje nem engedélyez tartós maradást: az elszakadás, a lehanyatlás és búcsúvétel hozzátartozik az élet játékszabályaihoz. Az élet szeretete már magában foglalja a gyászt. Az idő visszafordíthatatlan. Semmi sem marad olyan, amilyen előzőleg volt, de azáltal, hogy valami elmúlik, jön valami más. Az eljövendő bizonyossága lehetővé teszi az elválást, és nevetést hoz a szívnek. Szinte kérjük a telet, múltjék már el, hogy eljöheszen a tavasz. Amikor a halál következtében vagy más okból történő elszakadás miatt el kell búcsúznunk, a búcsúzás fájdalmában olykor feltámad a szív megváltásának vágya: Végre lépjen ki az életünkből, akit elveszítettünk!

A szenvedés, a megértés és a feldolgozás egy adott pontján az ember életének minden átalakulási válsága megköveteli a döntést, hogy valóban elbúcsúzzunk, és így a régi rend összeomlása és a miatta érzett gyász után, az átalakulás és a szerves fejlődés révén valóban létrejöheszen és

megtapasztalhatóvá váljék az új dolog. Annak a csecsemőnek a boldog mosolya, aki a születés megerőltető munkája után első alkalommal találta meg anyja mellét, és jóllakottan elalszik, egyrészt lelki tükröképe annak, ahogyan egy nagy búcsúzás után felnevet a szív, másrészt azt a vigasztaló, ismerős tapasztalatot szemlélteti, hogy a világ ismét rendbe jöhet, miután a régi rend összeomlott.

A születéssel a kis embernek el kell búcsúznia a születés előtti élettől, és „oldalt kell váltania” anélkül, hogy tudná, mi várja ott. Ez az oldalváltás sokszorosan fájdalmas, gyázmunkát kíván, és nem csupán a lélek forrongását fejezi ki, hanem megmutatja minden élet alapelvét is: a fejlődés átalakulást, változást és átmenetet jelent, és ismételt elszakadással, veszteséggel és gyással jár együtt. Csak akkor pillanthatjuk meg egy másik világ világosságát, csak akkor érhetünk el új fejlődési fokot vagy juthatunk el a következő életszakaszba, és találkozhatunk az arra jellemző kihívásokkal, ha készek vagyunk ismételt megszületni, változtatni bizonyos struktúrákon és magatartásmódokon, és átmenni a búcsúzás sötét alagútján - annak bizonyossága nélkül, hogy sértetlenül kiálljunk az oldalváltást, és kárpótlást találunk azért, amit elveszítettünk.

A másik oldalra vezető úton újabb és újabb indítékaik akadnak a gyásznak. Lehet, hogy az új világ koromsötét. Az emberek egész életük során, minden változáskor abban reménykednek, hogy szeretetre és védelemre találjanak, és aztán gyakran mégis elutasítás, kirekesztés, bekebelezés vagy erőszak várja őket. Az életnek közelségre, gyengéd érintésre, gondozásra és bátorításra van szüksége - de mára a kicsi ember megkeseredhet a távolságtól és a közönytől. Mivel a születés előtti életben megszokta, hogy minden pillanatban „túlnőjön önmagán”, a szerelmesek hitével hisz majd abban, hogy fejlődése sikeres lesz - de nem kapja meg mindig az ehhez szükséges bátorítást, támogatást és elismerést. Ha túlságosan kíméletlenül válik a helyzet, akkor az „elveszett paradicsom” és megcsalt várakozásai miatt gyászukban a gyerekek nemcsak feltűnően kezdenek viselkedni, vagy megbetegsznek, hanem a legkülönbözőbb módon véget is vetnek fejlődésüknek. Ugyanez érvényes idősebb emberekre is, amikor az elszalasztott lehetőségek, kirekesztettségük vagy tehetetlenségük miatt fájdalmukban megrekednek életük útján.

A születéssel határátlépőkké válnak, és azok is maradunk életünk végéig. Ahogyan egy nagy búcsúvételrel léptünk be az életbe, a meghalás folyamatában többé-kevésbé fájdalmasan elbúcsúzzunk az életünktől. A születés és a halál nem egyszerűen kezdete és vége fizikai életünknek, hanem az életet alakító elvek eleven erőit jelentik, amelyek boldogító és egyúttal fájdalmas átmeneteket és követelményeket támasztanak egy életen át. A keletkezés és elmúlás, a fölfelé és lefelé haladó mozgás végtelen feszültségében alakul az életritmusosan, értelmes szakaszokkal, nekiindulásokkal és összeomlásokkal, bonyolult kölcsönhatások révén. Elszakadás és kötődés, belebocsátkozás és elengedés, építés és bontás - ez az élet örök játéka, benne a gyász munkájával. Ez a munka az előfeltétele annak, hogy a válság takarítási és rendrakási munkái után elkezdődhessenek az élet következő lépésének építkezési munkája.

Egy-egy újabb „születés”, elszakadás után előbb meg kell hódítani az új hazát, amely nem áll rendelkezésünkre afféle „társadalmi anyaméhként”, hogy csak ki kellene nyújtani érte a kezünket. A telet a tavasz, a nyár, az ős követi az évszakok rendjében. Minden korszaknak megvan a maga gyásza és feltámadása. A gyermekkor, az iskoláskor, a serdülőkor végén, egy partnerkapcsolat, egy foglalkozás, egy betegség végén sajátos búcsúzások állnak, különféle „szülések” „professzionális szülési segítséggel” vagy a nélkül, új kapcsolatok és kötődések. Minden átmenet készenlétben tartogatja már a következő átmenet feltételeit és munkafeladatait. A régi világot azzal a távlatlással adjuk át a halálnak, hogy új erők alakítják majd az életet. Az elválás során a távlat és a remény az a két hajtóerő, amely képes a jövő énekévé alakítani a búcsúzás jajgatását. Ebben a gyászolás képessége nyújt támogatást. Az átalakulás fájdalmában érkezik el a jövőből annak a vigasza, ami létre akar jönni! Ily módon a nappal az éjszakai forrongásból lép elő, az éjszaka a nappal csúcspontján száll be a játékba. Minden lépéssel a bukást kockáztatjuk, s aki elbukott, az újbóli felfüggyesedés által veszi észre, miről is van szó.

Az átalakulás és a változás az élet lényeges ismertetőjegyei, a keletkezés és az elmúlás a lényege. Ami felfelé tör, az elkerülhetetlenül ismét lezuhan „a sors kerekéi közé”. Változásról van szó, a káosz és a rend, a búcsúzás és az újrakezdés váltakozásáról, és annak az élettrajzi sorsnak az elfogadásáról, amely abban a pillanatban talál rá az egyénre, amikor az kérdezetlenül a világra jön, és sem az időt, sem a helyet, sem szüleit, sem társadalmi helyzetét nem ő választotta meg. Az emberi lét mint válságos lét megjósolhatatlan, és az is marad, végső soron megtervezhetetlen, sérülékeny, mindenekelőtt véges, és nincs konkrét felvilágosítás arról, útja hová tart. ➡

Amióta emberek lakják a földet, és megpróbálnak együttesen megbirkózni az élettel, mindig is föltették maguknak az ezzel a kihívással járó kérdéseket, és keresték annak lehetőségét, hogyan segíthetnének magukon a nagy sorskérdések megválaszolásában. Az öröm és a köszöntés rituáléi, a háborús összeütközés és a béke rituáléi, a születéshez és a halálhoz vezető átmenet rituáléi kísérik az embert az egész földkerekségen. Az ilyen „átmeneti rítusok” középpontjában az átmeneti folyamat áll, és az a törekvés, hogy megbirkózzunk az egyik állapotból való kilépés és a másik állapotba való belépés közötti állapottal. A gyász az a munka, amely e változás közepette zajlik. Sok nép halotti rítusaiból azt lehet megérteni, hogy a gyász ideje olyasmi, mint e világi megfelelője a halott túlvilági útjának. Akit szeretünk, szétesik, többé nem lehet megragadni, a halott megkezdte a lélek utazását. A gyászoló hátramaradtává válik, s a maga részéről most megpróbálja elemezni annak a képét, amit elveszített. A gyász munka igyekszik tisztázni, mi hullik szét az eddigiekből, illetve mi marad meg emlékként, beékelődik a halott, a megszakadt kapcsolat és a hátramaradt közé, és kierőszeríti azt a döntést, hogy elismerjük a valóságot megváltozását. A gyász határidős szövetség az az, amit az ember elveszít, ki akarja engesztelni az embert, dolgozik az egyéni és a kulturális emlékezeten, megfelelő helyet biztosít az emlékezés számára, közvetít a között, ami elmúlt, és a között, ami eljövendő. A gyász ideje alatt elmúlik mindaz, ami véletlenszerű és ambivalens volt, az érzéki megtapasztalás és az eleven kommunikáció háttérbe szorul a lényegessel, a megtartandóval szemben. Csak ezután alakul ki annak megérzése, hogyan mehet tovább az élet.

Tél, Isten veled! Az elválás nehéz.

De távozásodtól, nézd, hogy nevet a szívem!

Gyász nélkül nem tudnánk, mit veszítünk el, és mi marad meg. A búcsúzás és az elengedés érzésekként a gyász az az értékelő erő, amely rendet teremt és tájékozódási pontot nyújt a változás káoszában. A gyász fáj, de munkája által tisztul és válik elviselhetővé a fájdalom. Aki nem engedi meg, s elfojtja a gyászt, az megreked a fájdalomában. Az élet szeretetének szüksége van azokra a könnyekre, amelyeket a gyász ejt a meg nem élt vagy rosszul használt élet miatt. A tisztázó emlékezés összefüggésében gyakorolt kollektív gyász a társadalom képessége arra, hogy bűnbánatot tanúsítson, és új célok felé induljon el. A gyász az élet válságai közepette végzett hasznos munka; abban segít az embernek, hogy felülvizsgálja és szabályozza viszonyulását az emberekhez és a helyzetekhez. A gyász folyamatában az ember kapcsolatba kerül saját értékítéleteivel, képes ezeket felülvizsgálni, megszilárdítani vagy megváltoztatni. A gyász segít abban, hogy fontos döntéseket hozzunk; arra ösztönöz minket, hogy elmélyült életet éljünk, és megmutatja minden élet folyamatjellegét. A gyász érzése és a gyászolás képessége a dolgok szubjektív átélésének egyik lényeges vonása, és annak a reménynek a hordozója, hogy amit elvesztettünk, vagy aminek vége lett, az a megújulás és az új kezdet csíráját hordja magában.

Forrás: Publik-Forum Extra, 2009/5 - Érted vagyok 2011. október

Hamarosan megjelenik

Alessandro testvér, a ferences tenor új lemeze

Két sikeres CD-t követően a hazánkban is jól ismert Alessandro testvér új lemezzel jelentkezik: a „Voice of Peace” október 23-án jelenik meg.

Új lemezén – ahogyan a korábbi felvételeken is – Alessandro Brustenghi a számára kedves témákról, a szeretetről és a békéről énekel. Tizenkét dal szerepel az új lemezen, a klasszikus zene és népzene világából válogatva. Gounod-Bach Ave Maria, Bizet Agnus Dei, Saint-Saëns Ave Maria, Caccini-Vavilov Ave Maria, Albinoni Adagio című, ismert művei is szerepelnek a repertoáron, az utóbbi egy Alessandro testvér által írt szöveggel.

Az assisi szerzetes énekeit az 1300-ban alapított vercelli hercegi kamarazenekar kíséri. A bemutatkozó darabot, a Resta con noi, Signore, la sera (Maradj velünk, Urunk, az este) kezdetű éneket az olasz templomokban a vasárnapi szentmiséken szokták énekelni.

Novemberben megjelenik majd egy második lemez is, amelyen az első lemezen énekelt dalok zenei kísérete szerepel. Az Énekeljünk Alessandro testvérral című lemez segédanyagként szolgál kórusok, plébánia közösségek számára.

A lemezek eladásából származó teljes bevétel a ferences rend jótékonyági tevékenységére fordítják.

* * *

Az Assisiben élő ferences tenort a magyar közönség is ismeri, tavaly február 20-án a budapesti Szent István-bazilikában adott koncertet.

La voce di Assisi (Assisi hangja): ez volt a címe Alessandro testvér első lemezének, amelyen az ifjú ferences testvér a szívét elárasztó boldogságról tett tanúsá-

got. Alessandro Brustenghi az első szerzetes a zene világában, akivel egy élvonalbeli lemezkiadó, a Decca szerződött. Nagy sikere lett, hamarosan megjelent második lemeze is Voice of Joy címmel, ezen főként ismert karácsonyi dalokat énekel.

Amióta megjelent az első CD, az Assisi ferences kolostorában élő szerzetesnek megváltozott az élete. A nyilvános szereplést azonban nem tartja ellentétnek a ferences lelkiülettel, hiszen éppen az éneklés által valósíthatja meg a ferences küldetést: meggy és hirdeti az evangéliumot az egész világon. „Szent Ferenc ment mindenfelé, és hirdette az evangéliumot saját adottságaival. Alkatából adódóan énekes és költő volt, himnuszokat, dalokat írt, zenét szerzett, táncolt. Ő így prédikált. Ferencnek az volt a fontos, hogy ki-k saját talentumát felhasználva prédikáljon. Remélem, hogy folytatom a múltnak ezt az irányvonalát, és ha hozzáteszek valami újat, remélem, hogy utána sokan meglátják Isten szépségét, amit én az éneklésen keresztül fedeztem fel. Az a vágyam, hogy mindenki megérezze ezt a szépséget” – mondta el budapesti koncertje előtt a szerkesztőségünknek adott interjújában.

A zenéről így vallott: „Én legjobban a szakrális zenével tudom kifejezni magam, de éneklek világi, például nappali dalokat is, és nagyon szeretem őket. A szakrális zene azonban közvetlenül beszél Istenről, míg a többi zenei ág közvetetten teszi ezt. A zene egésze szép, Isten kézjegyét hordozza. Magyar Kurír

VIDEO-AJÁNLÓ

<https://www.youtube.com/watch?v=DGVqEQW6KBY>

Lukátsi Vilma

ITTAM...

Szomjas vagyok!

- Nincs víz a közelben, s már azt sem tudom mondani:

inni kérek!

Kinek mondjam?

Mindenki elment tőlem.

... valahonnan

szűrődik még köznapilárma,
gyermeknevetés, vitatkozás,
fékek - vagy fogak -

csikorgása...

- Inni kérek!

nyöszörgöm lelkem legmélyének,

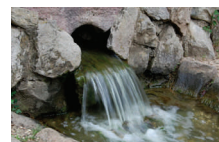
ahol zümmög valami ének

az Ő nevéből, Akiben bíztam!

Egyszerre elcsöndesül minden.

Kimondom a Nevét.

Ittam.

Szentek családja

1. Mindenszentek

A szentek: azok a testvérek,
akik nemcsak a bűnt,
hanem az átlagkereszténységet is
felszámolták magukban.

2. Halottak napja

A sír mélye sötét,
de a feltámadás hite beragyogja:
mi úgy búcsúzunk,
hogy találkozni fogunk,
és úgy halunk meg,
hogy teljesebb életre születünk.

3. Porres Márton

Ha bármilyen kicsi dologban
véleménykülönbség van Isten és kö-
zötted:
még nem vagy tökéletes a szeretet-
ben.

4. Borromeo Károly

Isten hatalmáról
fogalmat tud adni az egész teremtés,
de irgalmáról egyedül az ember!

5. Imre

Küzdünk a vizek szennyeződése ellen,
és szavát tesszük
az erdőkben szétdobált hulladékot --
valamiképpen gátat kellene vetnünk
a paráznaság szellemének is,
mely veszélyeztetni ifjúságunkat.

6. Lénárd

A jól végzett ima áldása:
a Lélek világossága,
melyben először a magunk hibáját
és a magunk felelősségét vesszük
észre.

7. Engelbert

Amikor már egyedül Istennek élünk,
minden olyan egyszerűvé válik,
-- még a halál is.

8. Kolos

Szívünk igazi mélységeit
csak a hallgatás tudja kimondani.

9. Lateráni bazilika felszentelése

Ha valaki kitárja két kezét a nap felé,
se megfogni,
se elérni nem tudja,
mégis elborítja és átöleli a fény, --
ez történik az imádságban is.

10. Leó

Lemondani a feleslegesről akkor,
amikor másoknak a szükséges hiány-
zik: nem jöttet,
hanem kötelesség.

11. Pannóniai Márton

Ha nem vagy sokra képes,
téggy keveset, de téggy!

12. Jozafát

Ne így mondd: magamra maradtam ne-
héz sorsommal, hanem így:
olyan időket élek,
amikor fel kell fedeznem,
hogy Isten közel van hozzám.

13. Magyar szentek és boldogok emlé- kezete

A szentség: a keresztény élet tökéletessé-
ge, mely nincs időhöz vagy állapothoz
kötve, s éppen úgy kialakulhat névtelen
otthonokban,
mint látványos szereplések között.

14. Huba

Ha nem tudod eldönteni,
hogy jó ember vagy-e már, vagy sem,
kérdzd meg szomszédaidat:
ők hitelesebben megmondják
minden lelkitükörnél.

15. Albert

Ha ígent mondtál Isten akaratára,
akkor megfogtad azt a Kezet,
mely átsegíthet szenvedéseiden.

16. Skóciai Margit

Amikor vetjük a búzát,
nem a romlására gondolunk,
hanem az életre,
mely belőle fakad.
Aki hisz: így áll a nyitott sír előtt.

17. Gertrúd

A halál után Isten csak jutalmaz vagy
büntet, de amíg élünk, addig nevel is.

18. Péter és Pál bazilikák felszentelése

A hívó ember káromkodása érthetetlen,
mert azt a nevet gyalázza,
melyet utoljára szeretne kimondani a
földön.

19. Árpád-házi Erzsébet

A vagyon nem növeli belső értékünket,
csak lehetőséget ad,
hogy sok jót tehesünk.

20. Félix

Ne így fogalmazd:
sok nehézségem van az öregeimmel,
hanem így:
lehetőséget kaptam Istentől

a köteles hála kimutatására.

21. Mária bemutatása

Az imádság megszenteli életünket,
és rajtunk keresztül azt a földet is,
ahol élünk.

22. Cecília

Úgy viseld egyéni szenvedéseidet,
hogy az ne váljék mások keresztjévé.

23. Kelemen

Az idő pénz, de a mások szolgálatára
fordított idő olyan pénz, mellyel a meny-
nyek országa megszerezhető.

24. Krisztus Király

Ha Krisztusra, az Örök Igazságra esküd-
tél, ne hagyj, hogy emberi vélemények
befolyásoljanak!

25. Alexandriai Katalin

Kereszténynek születni: véletlenség,
kereszténynek lenni: akarat kérdése.

26. Konrád

A forrás nem lesz kevesebb,
ha merítenek belőle.
Akkor posványosodik el a kút is,
ha nem használják.
Az emberélet beszűkül,
ha elfelejt szeretni.

27. Virgil

A Miatyánkot nemcsak az Úr nevében
kell mondanunk, hanem az Ő hangsúlyá-
val is.

28. Márkiai Jakab

Kevés embernek vagy fontos,
de ha megöregszel:
még kevesebbnek leszel az, --
Istennek azonban
egyetlenségre maradsz mindörökké!

29. Szaturnin

A halál csak ennyi:
átlépés a mulandóból az állandóba.

30. András apostol

A Krisztushoz tartozás tudata olyan
öröm,
mely nem ebből a világból való,
éppen ezért megpróbált napjainkban
is meg tudjuk őrizni szívünkben.

G y e r m e k o l d a l

A desedai kirándulás (Hittanosok őszi túrája)

2015. október 3-án két busz várakozott a nagyatádi Szent Kereszt Plébánia előtt. Miután az összes gyerek felszállt a járművekre, el is indultunk a Kaposvár közelében fekvő Deseda-tóhoz. A parkolás után elsétáltunk az ott található látogatóközpontba. A szívélyes fogadtatás után végigkalauzoltak minket a kiállításon, ahol a tó és környezetének élővilágát mutatták be.

Rengeteg lepréselt növényt és állatpreparátumokat láthattunk. Mindezek után következett a kerettörténet megismerése, mely arról szólt, hogy Isten szereti a fiatalokat. Ezután elénekeltük a hozzá tartozó dalt és megalkottuk a csapatokat, melynek során négyfelé osztottak minket. Amíg az egyik csoport hajókázott, addig a többiek feladatokat teljesítettek.

Az első játék Mózeszel kapcsolatos logikai játék volt. A második feladat során, próbára tették bennünket, mint József a testvéreit, egy jó kis testmozgásos játékkal. Később elkészítettük Gedeon hadseregének kürtjeit. A játékos feladatok révén megtanultuk Dávid király táncát is, ami egy régi zsidó tánc. Ezt követően sugdolózással átadtunk egymásnak egy üzenetet, (az Ur üzenetét Sámuelnek) amely a sor végére érve kissé átalakult. (Az eredeti üzenet így szólt: „Ne mond nekem: Uram, ifjú vagyok én”, amely „Ne mond nekem: Uram, fiú vagyok én-re változott.)

A következő feladatban egy gördeszka és egy „kötél” segítségével kihúztuk a ciszternából Jeremiás prófétát, aztán erőpróba következett, Sámson példájára.

A megpróbáltatások után jól esett a kedves kísérő nénik által elkészített finom ebéd. Hazaérve a templom előtt került sor az eredmény kihirdetésére. Nagyon tetszett a kirándulás, alig várom a következőt! Köszönjük Lóránt atyának, és mindenkinek, aki közreműködött eme csodálatos kirándulás létrehozásában.

Fuisz Soma Máté (Zsoma)
5.b. osztály

MINISTRÁNSOK ŐSZI TÚRÁJA

**November 14-én szombaton
őszi túrára indulunk a Zselic-
be.**

Reggel 8 órakor lépünk föl a Zöld Sárkány fedélzetére, majd Sasrétre megyünk. Itt a rövid játékot követően a kisvasútra szállunk föl és Ibfára zötyögünk, ahol rácsodálkozunk a messze földön híres papi pipamúzeumra.

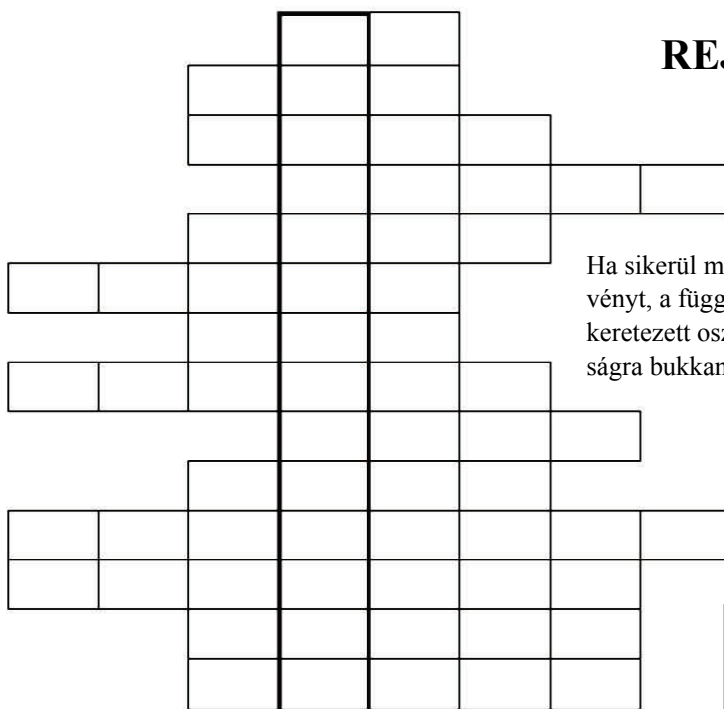
Nótás kedvünkben elénekeltük a pipa-nótát: „Az ibafai papnak...”

Ezután **Szigetvárra** indulunk, az ottani termálfürdőbe. A jól eső pancsolás után az esti órákban, kb. 6 és 7 óra között **érkezünk a templom elé.**

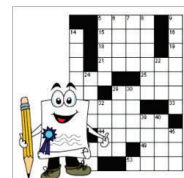
Hajrá! Ne tervezd erre az időpontra semmit, hogy velünk tarthass!

Lóránt atya

REJTVÉNY

Ha sikerül megfejtened a rejtvényt, a függőleges vastagon keretezett oszlopban egy igazságra bukkansz!

1. Nem tegnap és nem holnap.
2. Az isteni erények közül az első.
3. Jézus nagymamája.
4. Aki legyőzte Góliátot.
5. „A sivatag hajójának is hívják.”
6. „Szent vagy, ... vagy, szent vagy!”
7. Szántó eszköz.
8. Egy kontinens neve.
9. „Én vagyok az út, az igazság és az ....”
10. Fás terület.
11. Az egyik apostol neve.
12. Amire Jézus felfeszítették.
13. Bűn más szóval.
14. Templomi bútortzat. (egyik legfontosabb)

Henri Boulad
jezsuita szerzetes:

Európának vissza kell nyernie erkölcsi-ségét és hitét

Európának vissza kell nyernie erkölcsi-ségét és hitét, mert veszélyt jelent, hogy miközben a Nyugat elvesztette vallása gyökerét és morális tartását, az iszlám igazodási ponttá vált – mondta Henri Boulad jezsuita szerzetes.

A melkita felekezethez tartozó, Egyiptomban szíriai-libanoni szülők gyerekeként született szerzetes az interjúban kifejtette, hogy kétféle iszlám létezik: van az irányítani akaró, erőszakos, valamint a liberális, nyitott, toleráns. Ez a kettősség Mohamed óta létezik, és a Koránban is jelen van, és a két irányzat között teljes az ellentmondás. Az egyik a nyitottságra, a másik a térítésre és megszállásra fókuszál – magyarázta.

A szerzetes az Iszlám Állam terror-szervezettel kapcsolatban azt mondta: “a radikalizmus teljesen megfelel az iszlám vallás hagyományainak”.

A legfőbb próféta, Mohamed sokszor maga is részt vett azokban a karaván-fosztogatásokban, amelyeket híveinek is megengedett, és például árulás miatt lemészároltatott hatszáz zsidót. Vagyis amikor az iszlám világ azt mondja, hogy Mohamed a példa, akkor a minta a radikalizmus, a terrorizmus is – vélekedett.

Henri Boulad ugyanakkor hangsúlyozta: fontos különbséget tenni az iszlám mint vallás és a muzulmán emberek között. A muzulmánok többsége kedves, szimpatikus ember, békeszerető, együttélésre törekszik,

azonban egy őket irányító kisebbség nem az. Felidézte: a történelemben sokszor próbálkoztak azzal, hogy az iszlámot toleránssá tegyék, az iszlámnak több nagyon nyitott gondolkodója is volt, aki a hitet és az értelmet akarta egyensúlyba hozni, de mindig elítélték őket.

A szerzetes szerint “a Nyugat az iszlamizmus cinkosa”, politikai, gazdasági és stratégiai okokból “flörtöl” az iszlamizmussal.

Többek szerint az Egyesült Államok korábban együttműködött az Iszlám Állammal – mondta.

Arról is beszélt, hogy még a katolikus egyház sem hajlandó “szembenézni a dolgokkal”, a párbeszéd jegyében nem hajlandó világosan látni és kimondani az igazságot. Úgy fogalmazott: “a Nyugat a tolerancia jegyében megnyitja a kapuit az intolerancia előtt”.

Henri Boulad a bevándorlásról úgy vélekedett, hogy az integrációval nem volt minden bevándorlónak gondja, szinte csak az iszlám nem képes az integrációra.

“Ki is mondják: nem akarunk integrálódni, hanem mi fogunk titeket integrálni”, és ehhez a terv első lépése a bevándorlás, a második a gyermekszülés – mondta. Hozzáfűzte: néhány éven belül a demográfiai egyensúly megbillen. A harmadik lépés véleménye szerint a megtérés, mert miközben a Nyugat elvesztette vallása gyökerét és morális tartását, az iszlám – főleg a fiataloknak – igazodási ponttá vált.

A szerzetes hangoztatta: Európa, a Nyugat már nem szabad sem politikailag, sem erkölcsileg. Szerinte Európának vissza kell nyernie erkölcsi-ségét és hitét, amelyet a második világháború után elvesztett.

Henri Boulad azt mondta: “a nyitottság, a tolerancia, az emberi jogok nevében eladjuk a házainkat, eladjuk az országunkat, eladjuk a kultúránkat és eladjuk az identitásunkat”.

Sokan figyelmeztetik Európát, de nem akarja meghallani, és amikor majd megérti, késő lesz – vélekedett.

Megjegyezte: “Európa fővárosában”, Brüsszelben a leggyakoribb név, amelyet a gyerekeknek adnak, a Mohamed, és a város lakóinak 40 százaléka muzulmán.

Orientalista.hu – (MTI)

Ima a Szentlélekhez

*Istennek Szentlelke,
Te vagy az erő, hogy higgyünk, -
segíts a mai embernek, hogy ne váljon
közömbössé Isten iránt.*

*Istennek Szentlelke,
Te vagy az erő, hogy reméljünk, -
segíts, hogy föl ne hagyjunk csüggedten
a jóra való törekvéssel,
hanem mindig újrakezdjünk.*

*Isten Szentlelke,
Te vagy az erő, hogy szeressünk, -
szabadíts meg minket az önzéstől,
adj nekünk mélyseges tiszteletet a másik
iránt,
és ha úgy akarsz, valódi gyengédséget.*

*Istennek Szentlelke,
Te vagy az erő, hogy helyesen beszél-
jünk, -
segíts, hogy szavainkkal ne sértsük em-
bertársainkat.*

*Istennek Szentlelke,
Te vagy a kiengesztelődés Istennel, -
ne engedd, hogy bármi bűnben is két-
ségbeessünk.*

*Istennek Szentlelke,
Te vagy Isten vigasztalása, -
könyörülj minden beteg, magányos, ösz-
szetört, életunt, emberen,
a foglyokon, az idegbetegeken, az éhez-
zőkön és a haldoklókon.*

*Istennek Szentlelke,
Te meg akarsz újítani a Föld színét, -
erősíts meg a világon minden becsületes,
békítésre törekvő
emberi igyekezetet. Ámen*

Egyházi nyugdíjas klub alakul

- Gondolatok a Keresztény Nyugdíjas Csoport alapításához

Egyházközségünk életében többféle tevékeny csoport alakult az elmúlt időben, gyermekek és felnőttek közösségerősítésének, keresztény értékeink ápolásának élményszerű együttlétek biztosításának érdekében.

Valami talán mégis hiányzik a palettáról?

Templomi alkalmainkon látható, hogy a hívek jelentős része nyugdíjas korú.

Velük és közöttük való elmélyültebb kapcsolat építése érdekében tervezzük **NYUGDÍJAS CSOPORT /KLUB/** létrehozását, amelynek célja lehetne:

Hitükben elmélyülő, egymás felé forduló, tevékeny szeretetközösség működtetése egyházközségünkben.

Feladata:

A hasonló életszakaszban lévő hívek egymáshoz kapcsolódása

Alkalmak teremtése arra, hogy a hívek jobban megismerjék, meghallgassák, segítsék egymást és másokat, az egyházközségen belül és kívül.

Az egyházközségi célkitűzések támogatása, sajátos eszközeikkel

Szervezés, tevételes közreműködés, idő, hasznos gondolatok, őszinte szavak, élettapasztalathoz vezető hasznosítható tudás.

Példaadó csoportközösség működtetése

Imádságos lelkület erősítése

/Ima gyűjtemény készítése/

Szabadidő hasznos, értelmes eltöltését szolgáló programok Rendszeres és alkalmi találkozások, programok szervezése Kapcsolatépítés, más hasonló szervezetekkel

Programok lehetnének pl.:

- Saját közösségünk építése, csoportfoglalkozások, „egyén a közösségben játékok”
- Egyházközségi programokban való részvétel, szervezés
- Ifjúsági és gyermekprogramok szervezése és segítése
- Karitatív munka, idős rászorulókat eseti támogatása, lakóközveti segítőkkel
- Jeles napok ünnepek
- Kézműves foglalkozások gyerekeknek, felnőtteknek
- Teadélutánok, előadások, zenehallgatások, filmvetítések
- Kirándulások, zárandoklatok

Mindez természetesen a csoport tagjainak közreműködésével, igényeiknek megfelelően bővíthet, gazdagodhat.

Ha vágyódsz hozzád hasonló lelkületű embertársaid jobb megismerésére, jóízű beszélgetésekre, játékokra, együttlétekre, csatlakozz a „régebb óta fiatalok” csoportjához.

Molnár Gyula Miklósné
Koordinátor

Első alkalom:

november 27. péntek, du. 5 órakor a Hajnal Zénó teremben !

Reményik Sándor

A Bethesda partján

"Vala pedig ott egy ember, ki harmincnyolc esztendőől fogva való betegségben fekszik vala." János ev

Harmincnyolc esztendeig volt beteg...
Harmincnyolc év... ó idő-rendeteg,
Ó, csiga lassan kúszó nappalok,
Ó, vége várhatatlan éjjelek!
Ó, zaj, mely őrjít, ó, csend, mely gyötör,
Ó, tehetetlen kín, maró csömör,
Ó, nagy alkalmak örökre múlása,
Kis, édes percek tovasuhanása
Hasztalanul, megfoghatatlanul, -
Hiába termett datolyát a pálma
S hajtott ki az olajfa vigaszul.
Harmincnyolc esztendeig volt beteg,
Mindenki terhe, magának teher, -
Harmincnyolc ólomlábú év alatt
A fátum mindent elcserél-kever
A lélekben, a mély műhely-homályban.
Ez a szív kővé keményedhetett,
Túlcsordulhatott aláztatosságban,
Harmincnyolc esztendeig volt beteg:
Ha ártatlan volt, bűnössé lett tőle,
Ha bűnös volt, kitisztult hófehérre,
Ha volt önérzet benne: ronggyá váltott,
Ha volt szikla-dac: finom porrá mállott,
Feküdt a tóparton, s a tóba nézett...
A Tó, ez volt az egyetlen ígézet.
A Tó, a Bethesda, a gyógyulás:
Leszállani szent, megszállott vizébe,
Mikor rájön a nagy "háborodás",
Mikor rászáll az Isten anygala,
Súlyos szárnyával sújtja a habot,
S gyöngy-buborékként a titkos mélyből
Fakadnak a megmentő balzsamok.
A Tó... közel volt, s mégis messze volt,
Elérhetetlen, mint a csillagok.
A többiek mégis csak lejutottak,
Lejutottak a bénák, a vakok
Valaki vitte, támogatta őket,
Hadd lépjenek a vízbe legelsőnek,
S ki soká tűrt, sokáig vérezett,
Egyszer mégis elsőnek érkezett.
Csak ő, csak ő nem érkezett oda...
Nem volt, ki támogassa, levigye,
Talán oly súlyos volt, oly tehetetlen,
Oly bűnös élő-halott teteme,
Hogy ember-erő el nem bírta többé.
Elmúlt megint a szent háborodás,
A nagy alkalom, a boldog varázs,
Elszállt megint az Isten anygala.
A halott öröm utolsó leánya:
A halványzöld fürtű tündér-remény,
Az is a világ végére szökött.
Éj lett, ragyogtak irgalmatlanul
A csillagok a Bethesda fölött.
De másnap reggel Jézus arra jött.

Kolozsvár, 1928. május 16.

Kegyelem, míg ég a fáklya

Nagy Sándor görög királyról azt mesélik, hogy minden egyes alkalommal, ha ostrom alá vett egy ellenséges várost, égő fáklyát állítottatott fel a város kapuja előtt. Ez azt jelképezte, hogy mindazok, akik kijöttek a városból, míg a fáklya égett, életben maradhattak. A király ezekkel az emberekkel kegyelmet gyakorolt. Ha viszont leégett a fáklya, megrohamozták a várost, és mindenkit megöltek, aki még a falakon belül tartózkodott.

Isten még ma is felkínálja nekünk a kegyelmét. Ő azt akarja, hogy éljünk. Nekünk embereknek azonban döntünkünk kell: vagy megtérünk Hozzá, vagy továbbra is semmibe vesszük Őt. Erre pedig addig van lehetőségünk, amíg élünk, vagyis ameddig életünk fáklyája ég. Hogy még meddig, egyikünk sem tudja. Egy hirtelen vihar bármikor kiolthatja.

Ha egy elítéltnak az államfő megkegyelmez, akkor ez annyit jelent: eltekintenek az ítélet további végrehajtásától. Az elítélt pedig olyan helyzetbe kerül, mintha soha semmilyen bűncselekményt nem követett volna el. Ezáltal viszont szembekerül egymással a kegyelem és az igazságosság. A kegyelem megelőzi a jogot.

Az emberi kegyelem hatályaon kívül helyezi az igazságosságot.

Istennél más a helyzet. Ő a kegyelmét sosem adja az igazságosság rovására. Másikülönben hűtlen lenne önmagához.

Istennél a kegyelem és az igazságosság összhangban van egymással.

Az Ő igazságossága az emberek megbüntetését követeli a bűneikért, de szeretetéből és kegyelméből Isten a saját Fiát küldte el „bűneinkért engesztelésül” (1 János 4,10). Az Úr Jézus Krisztus a golgotai kereszten maradéktalanul eleget tett Isten szent és jogos követeléseinek. Ugyanakkor pedig a keresztről felragyog a csodálatos kegyelem. Isten ezen az alapon kínálja fel nekünk kegyelmét. Ő azt akarja, hogy éljünk.

Az Ön számára mikor alszik ki a fáklya?

Forrás: Az élet több, 2015

Lengyel pacalleves Agostonék konyhájából

Elkészítés:

1. A pacalt bő vízben forraljuk fel, majd öntsük le róla a vizet. Öntsük fel újra vízzel és a vizet többször cserélve főzzük addig amíg puha nem lesz és el nem veszti a kellemetlen szagát.

2. A csirkét nagyjából 3L vízben tegyük fel főni a zöldségekkel, míg a hús puha nem lesz. A megfőtt húst, a zellert és a petrezselymet vegyük ki. A húst csontozzuk le és csíkozzuk fel – 1/2x5cm-es csíkokra – és adjuk hozzá a leveshez. Az előfőzött pacalt szintén adjuk hozzá a leveshez. Fűszerez-zük
ízlés szerint: sóval, borssal, szerecsen dióval, gyömbérrel, majoránnával, és főzzük további 15 percig, amíg elkészül.

Hozzávalók:

- 1 kg pacal (fagyasztott)
- fél csirke
- 1 fej vöröshagyma
- fél zeller
- 1 petrezselyem
- 1 sárgarépa (felkarikázva)
- 2 gerezd foghagyma
- só, bors
- fél evőkanál majoránna
- 1 babérlevél
- 1 csipetnyi őrölt gyömbér
- 1 csipetnyi őrölt szerecsen dió
- (aki szereti a csípőset az tehet bele csípős paprikát)

Jó étvágyat hozzá, SMACZNEGO!

Nagy László

Kettő az egyben: vezető és vezetett

Tudsz-e kicsiből naggyá lenni, vagy nagyból kicsivé ha kell?

A vezető elválaszthatatlan az általa vezetett csoporttól, mégis szükséges vezetettnek is maradnia. Mivel a menynek országába vezető krisztusi úton sok állomás van, ezért ha vezető az ember valamely szakaszon, akkor nagyon szükséges figyelni arra, hogy történhet váltás, amikor a következő szakaszon az egykori vezetőből segítségre szoruló vezetett lehet.

Egy konferencián találkoztam egy férfivel, aki beletörődve húzta az igát a mindennapokban, s gürcölt, hogy a két feleségétől származó 4 gyermekét el tudja tartani. Korábban a megfelelés élharcosa volt, ám amikor elfogyott az energiája, akkor úgy nézett ki, hogy munkahelyi vezető szerepéből kiesik, s a következő életszakaszban már vezetettként fog tovább utazni.

Néhány évvel később egy méltatlankodó írást csatolt egy kör-e-mailjéhez, majd utána még egyet s még egyet. Nem telt bele 3 év sem és naponta két cikket küldött szét összes ismerősének, ami a méltatlankodás, a panaszkodás, a kihasználtság érzetét keltette az emberben: hogyan vágnak át a gazdagok, a politikusok, az egészségipar maffiája, s a...

Nemsokára afféle internetes guruja lett a méltatlankodóknak, a kihasználtaknak. Előtte pár évet azért gyakorolt a méltatlankodás tanszéken mint gyakornok.

Amikor valaki vezető lesz, akkor az annak a területnek jó esetben mestere. Igen ám, de a vezetőt végső soron a csoportja is vezeti. Amíg kiszolgálja a csoport érdekét, addig „vezetővé van téve”, ám ha nem arra megy, amerre a nagy többség vagy a meghatározó rész akarja, akkor a vezetettek más vezetőt emelnek maguk fölé. Az egyes vezetők számára nagy kihívás az, hogy amikor megérik arra az idő, hogy egy állomással tovább lépjen a benső lelki útján, akkor többnyire ki kell lépnie a biztonságos vezető szerepből, s a kiszolgáltatt, sokszor képtelen státuszba kell belépnie. Erre többnyire akkor kerül sor, amikor az adott útszakaszon a vezetés már nem adja meg az örömet, a kielégülést, sőt a következő szakasz hiánya hatalmas erővel érezteti noszogató hatását.

Az Elengedés Házában sokszor találkozom magasan kvalifikált, értelmiségi emberekkel, akik szuverén vezetők a maguk területén. Legtöbbjük érzelmi intelligenciája azonban a béka alantas testrésze alatt helyezkedik el. Amikor elkezdünk egy gyakorlatot, akkor tudni akarják, hogy mi az értelme, reflektálni akarnak rögtön róla, s az

értelmükön keresztül akarnak érezni is. Az egyik alkalommal a csoport tagjai párt választottak, szembeálltak egymással, egymás kezét megfogva egymás szemébe néztek, majd megölelték egymást. Hát egy szimpla ölelés, amit némán kellett végrehajtani, nem kevés értelmiségi vezető embernek jelentett rázós feladatot. Jött a csa-csogás, a kérdés, hogy mire jó ez, s az ölelésből való kimenekülés. Az egyik területen vezető ember egy másik területen hátul kullogó, képtelen alannyá vált.

Mégis hihetetlenül fontos tapasztalatot szerezhet meg az a vezető, aki megengedi, hogy vezetett legyen valamely más területen. Egyre inkább kompetenciát szerez azon is. Öröm látni, hogy mennyivel teljesebb ember, jobb vezető válik azokból az emberekből, akik készek saját hiányterületeikbe is megadással belépni. Egy kis gyakorlás után kiderül, hogy megy az ölelés, megy a közelség elviselése is.

Mennyire használható ez azután mondjuk a párkapcsolatban! Hát nem jobb ölelni a nőt vagy a férfit, mint uralni őt főnökként? Egy értelmiségi vezetőnek is ki lehet egy kicsit kapcsolni az állandóan szöveglő elmét. Egy másik embernek pedig be lehet kapcsolni úgy, hogy azt célirányosan használhassa, s ne össze-vissza rángassák a csapkodó érzelmei. Kinek-kinek sokat jelenthet, ha karizmáinak engedve vezetővé válik azon a területen, amelyen tehetsége egyre jobban kibontakozik. Ám ugyanilyen fontos, hogy az elutasított területeken, ahol maximum csak vezetett lehet az ember, felfedezze a vezetettségben rejtőzködő elrejtett örömeiket, s azt, ahogyan képessé válhat ott is. Ez a képesség azonban a képtelenségen, a kiszolgáltattottság megélésén keresztül valósul meg. Ez a krisztusi kereszt titkának egyik gyakorlati vonzata. Ha valaki csak vezető akar maradni, abból torzozó lesz: a tanárnő, aki az egész család igazgatónője, a lelkész, aki a félelmét konzerválja azzal, hogy nem jelenik meg olyan helyen, ami nem méltó..., hisz ő mindenhol lelki vezető. Jaj azoknak a vezetetteknek, akinek félős ember a vezetőjük! Viszont áldás a vezetetteknek – főleg, akik már igen régóta vezetettek –, ha a vezetőjük új perspektívát nyit meg előttük, ami a bátorság minőségét hordozza: továbblép az élet kibontakozásának következő szakaszába. A Krisztus Lelke a szeretet, öröm, békesség hallatlanul magas lelkiállapotaiba akar vezetni, ebben másodlagos a fizikailag megfogható valóság. Az elménk – a régről ismert vezetőnk pedig a biztonság, a kontroll útját akarja járatni velünk, melyben a folyamatos főnökség elengedhetetlen.

Észre lehet venni, hogy vezetők és vezetettek is vagyunk egyszerre. Fontos, hogy a tudatában legyünk annak, amikor vezető vagyok, hogy egyben vezetett is vagyok. A vezetett pedig emlékezhet arra, hogy ő választotta a vezetőt. Akkor hát ki is vezet?

Átvétel a parokia.hu –ról

Utazásunk célja

Menny, pokol, halál és ördög – annak idején ezek a fogalmak keringtek kísértetként gyermeki gondolatvilágomban, jókora zűrzavarról gondoskodva. Azt a feladatot kaptam, hogy forró nyári estéken a falu temetőjében locsoljam meg a virágokat a hozzátartozóim sírján. Így a hely állandó vendége voltam, és sokat járt az agyam a körül, vajon hol lehetnek most ezek az emberek, akiket részben én is ismertem. Élet, halál, mi ez egyáltalán? – kérdeztem magamtól.

Most pedig, sok-sok évvel később, megint végigmegyek a sírok közötti sorokon. Két évszám, köztük egy vonal, ez jelöli az időtartamot, melyet az ide eltemetett személyek ezen a földön töltöttek. Mi marad belőlük?

A férjem sírkövén János evangéliumának egyik verse áll majd: „Aki hisz énbenem, ha meghal is, él.”

Hogyan lehetséges ez? A rejtély megoldódik, ha meggondoljuk, hogy a Biblia az „élet” fogalmára különböző szavakat használ: ezek közül kettő a *biosz* és a *zoé*. Számunkra az élet elsősorban a biológiai működést jelenti. Ha azután a szív megszűnik dobogni, halálról beszélünk. Mi emberek azonban jóval többek vagyunk egy pusztán csak biológiailag üzemelő szervezetnél; Isten a maga társául teremtett bennünket, kapcsolatra szánt lényként. Ez az, ami az állatok fölé emel minket. A *zoé* jelentése a rendeltetésünket, létünk minőségét foglalja magába.

Isten eredeti szándéka ellenében az ember alá van vetve a mulandóságnak. Biológiai léte elengedhetetlenül halálhoz vezet. Miért?

Az Éden-kertben, azon a helyen, amelyet paradicsomnak is nevezünk, nem csupán egy, hanem két különleges fa is állt: az „élet fája”, valamint a „jó és a rossz tudásának fája” (1 Mózes 2,9). Az első emberek világos útmutatást kaptak Istentől: „A kert

minden fájáról szabadon ehetsz, de a jó és a rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert ha eszel róla, meg kell halnod” (1 Mózes 2,16-17).

Mi azt várnánk, hogy az első emberpár menten holtan esik össze, miután ettek a tiltott fáról. De nem így történt. Tehát Isten kilátásba helyezett büntetésének másfajta jelentéssel kellett bírnia. Az engedetlenséget követően az 1 Mózes 3,22-23. versekben olvashatjuk, miként folytatódott a történet: „*Íme az ember olyanná lett, mint miközülünk egy: tudja, mi a jó, és mi a rossz. Most azért, hogy ne nyújthassa ki kezét, és ne szakíthasson az élet fájáról is, hogy egyék, és örökké éljen, kiűzte az Úristen az Éden kertjéből, hogy művelje a földet, amelyből vétetett.*”

Ebből arra következtethetünk, hogy az ember eredetileg halhatatlannak lett teremtve, hiszen előzőleg – annak az egynek a kivételével – valamennyi fáról ehetett gyümölcsöt, az élet fájáról is.

Miután a Teremtő és a teremtmény közötti kapcsolat az engedetlenség következtében megszakadt, Isten meg akarta akadályozni, hogy az ember örökre elveszettségben, Tőle elszakítva éljen. Ezért űzte ki a paradicsomból. Azóta a biológiai létünk időben behatárolt, egyszer vége szakad. Ez a bűneset egyik, de nem leg súlyosabb következménye.

Az Istentől elidegenedett emberben nincs meg a *zoé*, a voltaképpeni élet, így lelkileg-szellemileg halott, még ha jó is az egészsége! Ugyanis a legfontosabb dolog hiányzik neki, az, amiért tulajdonképpen teremtve lett: az Istennel való kapcsolat. Ez pedig a halált követően sem változik meg – hacsak azt megelőzően nem fogadta

el az ajánlatot, amelyet Isten Jézus Krisztusban tesz neki. Mert nem más, mint az Istenfiút küldte el Isten a világba, hogy azt a pusztítást, amit a bűneset előidézett, semmissé tegye, ezzel pedig újra lehetővé tegye a *zoét*.

„...*nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének*” (Apostolok cselekedetei 4,12).

Jézus Krisztus a kereszten megfizetett a mi vétünkért. Aki ezt az ajándékot hittel elfogadja, az már most elnyeri az örök életet, amin a biológiai halál sem változtat semmit.

„Egy perccel azután, hogy Ön bejutott az örökkévalóság függönye mögé, vagy Jézus személyesen köszönti Önt, vagy pedig megszerezte első benyomását arról a sötétségről, amelyet még sosem tapasztalt. Mindenesetre végérvényesen eldőlt az Ön sorsa” – írja Erwin W. Lutzer amerikai lelkipásztor, és keresztyén író. Az ír születésű író és irodalomtörténész, C.S. Lewis pedig megállapítja: „Minden emberi lény úton van afelé, hogy tökéletes lénné legyen, minden emberi elképzelést meghaladóan tökéletes. Vagy romlott lénné legyen, aki minden Szabadító számára elérhetetlen.”

A halál azok számára, akik Jézusra bízzák magukat, a dicsőség kapuja. Nem szép kilátás ez? Isten minden embert hív vissza a Vele való közösségbe. Választhatunk. Utunk célját mi magunk határozzuk meg.

Yvonne Schwengeler

Én vagyok a feltámadás...

„Én vagyok a feltámadás és az élet, Aki hisz énbenem, ha meghal is él!”

„Csak az támadhat fel, akiben élet van. Élet nélkül nincs ereje a feltámadásnak. Ha pl. egy darab fát, felaprítunk és elásunk a földbe, az rövid időn belül elkorhad, és teljesen hasznavehetetlenné válik. De ha levágunk egy ágat a fáról, és elültetjük a földbe, az egy idő múlva kihajt. Az egyik elkorhad, miközben a másik kihajt. Csak ami él, az támad fel, miután átment a halálon. Az Úr feltámadása tehát az Ő életén nyugszik. „

írta: W. Nee

SZINGLIK

—A MEGMARADTAK?

Vajon túl kevésbé vonzóak, túl kövérek vagy túl soványak, túl indulatosak vagy túlságosan visszahúzódóak, hogy társ utáni leghőbb vágyuk nem teljesül? Léteznek Isten-nél „megmaradtak”?

Még hosszú évekkel ezelőtt ismertem meg Anitát, egy ilyen „megmaradtat”. Elmúlt negyven, és még mindig hajadon volt – emiatt pedig csalódott, bátortalan, magányos, rágtta őt az irigység, és majd elepedt a vágytól. Lelkiismeretesen, mintaszerűen végezte a munkáját, munkatársai és főnöke becsülték őt – csak épp az öröme hiányzott.

Őn is ismer ilyen embereket, vagy ez a leírás netán személyesen Önre is ráillik? Mi a helyzet e világ „Anitáival” (vagy Péterjeivel)? Vajon túl kevésbé vonzóak, túl kövérek vagy túl soványak, túl indulatosak vagy túlságosan visszahúzódóak, hogy társ utáni leghőbb vágyuk nem teljesül?

PILLANTÁS A KERÍTÉSEN TÚLRA

Ha kinézek a konyhaablakomon, valóban így fest a dolog: a szomszédjaink füve mindig zöldőbb, mint a sajátunk. Mindig.

Ugyanígy egyes embertársaink életének kertje is szebbnek, tarkábbnak és kíváncsabbnak tűnik a miénknél. Az egyedülálló átnéz a házasság kertjébe, és elsápad az irigységtől. A társsal folytatott beszélgetések, a közös programok, a gyerekek jólétéről való gondoskodás igencsak vonzó célnak látszik. Fordítva viszont a házasság les át az egyedülállóhoz, és vágyakozik a családi kötöttségektől mentes nyugodt éjszakákra, felelősség helyett pedig szabadságra.

A JÓL ISMERT HAZUGSÁG

Már Éva is bedőlt ennek a hazugságnak az Éden-kertben, őtána pedig megszámlálhatatlanul sok ember. A hazugság így hangzik: nincs meg minde- ned, hogy boldog lehess.

Ez a hazugság ezt súgja nekünk: Lemaradsz valamiről! Isten valami lényeges dolgot visszatart tőled! Ha lenne társad (ez tetszés szerint behelyettesíthető bármilyen más dologgal: egészség, saját ház, jobb autó...) – végre boldog lehetnél, és sokkalta szebb lenne az életed!

Ez a hazugság elégedetlenné

tesz, és megfoszt bennünket az örömtől, amelyben amúgy részünk lehetne.

Pedig a vágyott boldogság mulandó. Ugyanúgy, ahogy egy új autó feletti öröm elillan, mihelyst megszokja az ember, a házasság sem nyújt biztosítékot a tartós boldogságra.

Isten úgy alkotott meg bennünket, hogy a beteljesülést és a boldogságot nem adhatja meg nekünk egyetlen másik személy vagy dolog sem, hanem csakis Ő. Ez a beteljesülés független a külső körülményeinktől. Habár voltaképpen tudatában vagyunk ennek, mégis minduntalan engedjük, hogy a körülmények határozzanak meg minket.

EGYEDÜL = ÉRTÉKTELEN?

A legtöbb ember vágyik a társas kapcsolatra. Vajon a gondolkodásunkban öntudatlanul is létezik egy értékmérő? Házasságban élni jobb, ez a voltaképpeni helyes dolog – míg az egyedülálló ember nem teljes? Vannak egyedülállók, akik szenvednek a csökkentértékűség és a tökéletlenség érzésétől. Hívó keresztényként azonban tudhatjuk, hogy Isten szemében értékesek és különlegesen vagyunk (Zsoltárok 139, Ézsaiás 43,1-4). Fontos alap ez ahhoz, hogy el tudjuk fogadni önmagunkat és az életünket. A házasságban élőknek is tisztázniuk kell a maguk számára ezt a kérdést.

A jó szándékú, de végső soron mégiscsak bántó megjegyzések („Na, nem talál-tál még megfelelőt? Most már aztán éppen itt lenne az ideje!”) nem visznek előre. Ezek ugyanis azt érzékeltetik a beszélgetőtársunkkal: nálad valami nincs rendben.

TISZTELETREMÉLTÓ ÁLLAPOT

Vannak, akik a körülményeik folytán egyedülállók, mások pedig egészen tudatosan döntöttek egy ilyen élet mellett. A Bibliából ismerjük példának okáért Illést, Dánielt vagy Keresztelő Jánost. Isten Igéje ezt az élethelyzetet teljességgel jónak ítéli meg, Pál pedig még kíváncsabbnak is tartotta, mint azt, hogy valaki megházasodjon (1 Korinthus 7,38).

Fontos szerepet játszanak a barátságok (gondoljunk csak Dávidra és Jonatánra), valamint a más hívőkkel való közösség is. Jézus élénk kapcsolatot ápolt az Őt kísérő emberekkel. Aki egyedülálló, annak másfajta kapcsolatokat kell ápolnia. Egy barátság vagy egy házi

kör nem ugyanaz, mint a házasság, de itt is átélhet az ember elrejtettséget, kiigazítást, és megoszthatja az életét másokkal.

Akinek része van bensőséges kapcsolatokban, higgadtan tud hozzáállni a társkereséshez, és szingliként is megelégedett lehet. Ha nem is teljesül minden egyes kívánságunk, mégis gazdagok vagyunk abban, amit Isten naponként ajándékozik nekünk.

VÁRAKOZVA, MÉGIS ELÉGEDETTEN

Pál ezt írja: „... mert én megtanultam, hogy körülményeim között elégedett legyek” (Filippi 4,11). Elégedett azzal, amit Isten ad neki (márpedig ezt börtönből írta!)

Nekünk nincs jogunk a házasságra, éppoly kevésbé, mint az egészségre vagy az anyagi jólétre. De miénk Isten ajánlata, hogy a gondjainkat és szükségünket Őhöz vihetjük. Ő a segélykérőhely a bánatunk, a lerakóhely hiú elvárásaink és az erőforrás a soron következő nap számára. Ha nehezünkre esik az egyedülálló lét, akkor a mennyei Atyánál nyitott fülekre találunk. Ő segíthet nekünk, hogy „igent” tudjunk mondani jelenlegi élethelyzetünkre, és ne adjuk át magunkat az önsajnáltnak. Dosztojevskij orosz írótól származik a következő tanács: „Szeresd a sorsodat, mert Isten útja az a te lelkeddel.”

A társ utáni vágy ettől nem csilapodik szükségszerűen, de nem nyomja rá bélyegét az ember egész életútjára. A cél egy elégedett, Istennek odaszánt élet – mindegy, hogy milyen állapotban.

ISTENNÉL NINCSENEK MEGMARADTAK!

Isten végeérhetetlen bölcsességgel uralkodik, és sosem veszti el áttekinthetőségét. Egyetlen gyermekéről sem feledkezik meg, és kívánságai nem közömbösek Számára. Minden egyes életre nézve jó terve van, egyéni, másokétól különböző. Az Ő terve olykor lemondást, áldozatot vagy szenvedést is magában foglal, és nem felel meg a saját elképzeléseinknek.

De vajon a hatalmas Isten, aki megteremtette a világegyetemet, és minden szálat a kezében tart, ne avatkozhatna be a mi életünkbe is? Számára semmiség lenne megváltoztatni a körülményeket. Ha mégsem teszi, várni hagy minket, vagy megtagadja kéréseink teljesítését, akkor erre oka van – ami számunkra érthetetlen, gyakran (még) megfejtethetetlen, és mégis az Ő gyermekei iránti nagy-nagy szeretetéből fakad.

Sabine Kähler (Átvétel az Ethos újságból)

A szeretethadjárat ábécéje

-Tisztelj mindenkit – Krisztus jelen van felebarátaidban. Légy megértő másokkal – ők a te testvéreid!

-Mindenkiről jót feltételezz, ne pedig gonoszat! Még a legrosszabb körülmények között is találj az életben valami jót!

-Mindig jót mondj másokról – ne pletykálgodj és ne rágalmaz! Tedd jóvá a szavaiddal okozott kárt! Ne kelts viszálykodást mások között!

-Beszélj mindenkivel a szeretet nyelvén! Ne emeld föl a hangod! Ne káromkodj! Ne bosszants másokat!

-Ne fakassz könnyeket! Nyugtass meg másokat, és légy jószívű!

-Bocsáss meg embertársaidnak! Ne légy haragtartó! Mindig te nyújts békejobbot elsőként!

-Mindig felebarátod javát tartsd szem előtt! Tégy jót másokkal, viselkedj velük úgy, ahogyan szeretnéd, hogy ők veled bánjanak! Sose arra gondold, hogy mások mivel tartoznak neked, hanem arra, hogy te mivel tartozol nekik!

-Légy együtt érző mások szenvedései láttán! Siess mindig a segítségükre jó szóval, tanáccsal, kedvességgel!

-Dolgozz lelkiismeretesen – mások a te munkád gyümölcsét élvezik, ugyanúgy, ahogy te is élvezed mások munkájának a gyümölcsét.

Tevékenyen vegyél részt közösséged életében! Légy nyitott a szegények és betegek szenvedéseinek orvoslására! Oszd meg velük anyagi és lelki javaidat! Próbáld észrevenni, mások miben szenvednek hiányt!

-Imádkozz mindenkiért, még ellenségeidért is!

*Stefan
Wyszynski
bíboros (1900
-1981)*

A madárijesztő

Egyszer egy vadász megsebesített egy tengelicét. A madárka ideig-óráig még eléldégelt azon, amit a földön talált, de aztán megérkezett a rettenetes, fagyos tél. Amikor egy hideg reggelen ennivalót keresett, megpihent egy madárijesztőn. Tekintélyes madárijesztő volt, szalma testét régi ünneplő ruhába öltöztették, a feje egy nagy, narancssárga tökből, a fogai kukoricaszemekből készültek, orraként egy répa, szemeként két dió szolgált.

- Mi újság, tengelice? - kérdezte a madárijesztő, mint mindig.

- Semmi jó - sóhajtott a tengelice. - Kis híján elpusztulok ebben a hidegben, mert sehol sem találok menedéket. Az ennivalóról ne is beszéljünk. Azt hiszem, nem érem meg a tavaszt.

- Ne félj! Bújj be ide a zakóm alá. A szalmám száraz és meleg.

Így talált otthonra a tengelice a madárijesztő szalmaszívében. Már csak ennivalót kellett szereznie. De hol vannak ilyenkor rügyek és magok?

Egy nap, amikor a zúzmara jeges szárnya mindent belepett, a madárijesztő lágyan azt mondta a tengelicének:

- Tengelice, edd meg a fogaimat: finom kukoricaszemek!

- De akkor neked nem lesz szájad!

- Legalább bölcsebbnek fogok látszani.

A madárijesztő száj nélkül maradt, de boldog volt, hogy kis barátja él. És rámosolygott a diószemeivel.

Néhány nap múlva a répaorr következett.

- Edd meg! Tele van vitaminnal - mondta a madárijesztő a tengelicének.

Hamarosan a diókra került a sor.

- Majd mesélsz nekem - mondta ő.

Végül a madárijesztő odaadta a tengelicének a tököt, ami a feje volt.

Amikor megérkezett a tavasz, a madárijesztő nem volt többé. De a tengelice élt, és felröppent az azúrkék égbe.

Bruno Ferrero nyomán

Három hegy

Lk 9,28–36

A tanítványok előtt egy nagy út áll, a megdicsőülés hegyétől el kell jutniuk arra az Olajfák hegyre ahonnan Jézus felemelkedik mennyei dicsőségbe. Ez két hegycsúcs, de kettő között ott van egy harmadik hegy is, a Golgota. Aki Krisztussal dicsőségbe kíván jutni, annak meg kell járnia vele a Golgota hegyét is. Ezt kellett megértenie Péternek, Jánosnak és Jakabnak. Ezt üzeni Isten nekünk is, hogy láthassuk Krisztus dicsőségét, ahhoz látnunk kell az ő golgotai halálát is.

Az első hegy

Jézus felmegy a hegyre imádkozni. Magával vitte három tanítványát. Felmennek a megdicsőülés hegyére. Jézus imádkozni kezd. S miközben imádkozik, az arca, a ruhája fehéren tündökölni kezd. Dicsőség tükröződött Jézuson, a Lélek dicsősége árad széjjel rajta a három tanítvány szeme láttára. A tanítványok már itt látják a feltámadás utáni Jézus dicsőségét. Ez egy biztos pont az ember életében: látni Jézus dicsőségét. Ebben mindig bele lehet kapaszkodni. S nem csak annak a három tanítványnak, akik ott voltak Jézus körül, hanem nekünk is. Isten megengedi ma is nekünk azt, hogy lássuk az ő dicsőségét. Megengedi, hogy lássuk Jézust, mint feltámadott és dicsőséges Urat. Ez nagyon nagy ajándék. De mit kezdjünk ezzel a nagy ajándékkal? Péter, Jakab és János nem tudtak mit kezdeni a nagy pillanattal. Az élmény nyilván óriási, az átélése túlságosan felkavaró, de megtisztító hatású is egyben. Péter tipikusan emberi választ ad az átélt élményre. Jó nekünk itt! Ki ne szeretne mindig ott maradni az Isten közelségében és dicsőségében. Az élmény rabja marad és elfeledkezik arról, amiről Jézus már korábban beszélt,

azaz a küldetésről. Jézusnak Jeruzsálembe kell mennie. Kellenek az élmények, sőt a felemelő élmények az ember hitéletében, kegyességében, de a hit útja nem a megdicsőülés hegyén ér véget, ahol mint egy kulcslyukon beleláthatunk egy kicsit a mennyei világ dicsőségébe.

A hit megélése mindenképpen küldetés.

A második hegy

Jézus egy másik hegyen mondja majd ki azt a szót: elvégeztetett – a Golgota hegyén.

Ez az, amivel Péter és a többi tanítvány sem igazán tudott mit kezdeni a megdicsőülés hegyén. Ezért nem érti sem Péter, sem a többi ember hogy nincs dicsőséges élet, nincs valós és végleges és örök dicsőség a Golgota nélkül.

Mit jelent ez? Jézusnak annyit, hogy bár minden hatalom mennyen és földön, és minden erő az övé, mégis tudatosan és hűségesen dönt a küldetése mellett, hogy kitart az Atya akarata mellett és vállalja a bűneinkért való engesztelő áldozat bemutatását. Jézus tudja, hogy minden más lényegtelen dolog. A legfontosabb az ő célba érkezése, a megváltás beteljesedése Golgota hegyén a kereszten.

Jézus tudja, hogy nincs dicsőség a Golgota nélkül. Péter még nem tudja. Meg kell ahhoz halni előbb, hogy életünk legyen Jézus Krisztusban, hogy életünk legyen az örökkévaló Úr – élet és halál Királya – által az örökkévalóságban, az örök dicsőség-

ben. Kell a második hegy, a bűnnek való meghalás hegye, szimbolikusan a Golgota hegye, hogy közöm lehessen a dicsőséges Krisztushoz.

A harmadik hegy

Az olajfák hegye, ahonnan Jézus felemelkedett a mennybe.

Amikor Jézus felemelkedett a Földről, akkor megnyílt felette az ég és befogadta őt Isten az örök dicsőségbe. De ehhez előbb meg kellett történnie a Golgotai halálnak, hogy aztán a feltámadás ereje által, a halált is legyőzve felemelkedhessen oda, ahol a helye van, a mennyei örök dicsőségébe. Amikor Jézus felemeltetett, akkor látták a tanítványok a megnyílt eget, és biztosak lehettek abban, hogy Jézus visszatért az ő mennyei dicsőségébe. Amikor pedig megkapták a Szentlélek ajándékát, akkor pedig hitet is tettek róla, hogy Jézus az Atya jobbján van. János írja le később, hogy Jézus azt mondja: Azt akarom, hogy ahol én vagyok ti is ott legyetek. A harmadik hegy jelentősége az, hogy átlássunk innen a múlt világból az Isten örök dicsőségébe, ahova bennünket vár maga az Úr Jézus Krisztus, hogy vele legyünk és osztozzunk az ő dicsőségében örökkön örökké.

Három hegy. Az egyik megengedi, hogy Jézus dicsőségét meglássuk itt a földi életünkben, akár csodák és rendkívüli dolgok kíséretében. A második hegyet pedig nem lehet elkerülni, ha szeretnénk a harmadik hegyen keresztül belátni az örök dicsőségbe. Ezért kell elmennünk a Golgotára és ezért kell életünket Jézus kezébe tenni, ha szeretnénk az örökkévaló életben Isten dicsőségében Vele lenni. Ámen

zebedeus

Sorozat!

Arcunk keresztény-e?

- Kérem, várjon meg itt! - szoltam egy vak emberhez a nagyváros pályaudvarán, amikor egyedül hagytam egy forgalomtól védett sarokban. Meg akartam kímélni a tolongástól, amikor a jegypénztárhoz, az információs irodába, a kifüggesztett menetrendhez és a postára kellett mennem.

Visszatérőben már messziről láttam, amint ott állt, miközben emberek loholtak el mellette. Egy gyermek bámulta, egy poggyászkocsi nagy ívben kikerülte, és egy újságárus, miután hiába kínálta az újságjait, szinte tisztelettel fordult el és ment el tőle.

A vak ember csendesen várakozott, és nekem is meg kellett állnom néhány pillanatra, mert nagyon megragadott az arca.

Várt. Türelmesen, bizalommal, összeszedetten várakozott. Nem látott az arcán a kétségnek legkisebb jele sem, hogy talán nem jövök vissza. Az öröme a csodálatos fénye ragyogott rajta: valaki egész biztosan újra kézenfogja.

Csak nagy sokára tudtam abbahagyni ennek az annyira kifejező, csukott szemű, várakozó arcnak a nézését. Aztán egyszerre csak fölvilant bennem valami. Tulajdonképpen ilyennek kellene lenni a Krisztust váró keresztények arcának!

A hit hátizsákja

A keresztény mindig magával hord egy hátizsákot, benne a nélkülözhetetlen dolgokkal:

- Sátor, mert zárandok ő, nem állandó lakos.
- Olajlámpás, vagy fáklya, hogy világítson éjszaka és mutassa az utat.
- Szemcseppek, mert ha a szem egészséges, az egész tested világos.
- Illatszer, hogy ne vegyék észre a lemondásokat.
- Távcső, hogy messzire lássunk és jobban felismerjük az idők jeleit.
- Mikroszkóp, hogy felfedezzük az apró dolgok nagyszerűségét is.
- Hegymászó kötel, hogy emlékeztessen rá, az élet egy közös utazás, és hogy összekössön másokkal, amikor nehéz az út.
- Biblia, mert ez „iránytű, amely mutatja a követendő utat”.

A hit megváltoztatja a világot - Beszélj nekem Istenről

Azt mondtam Jézusnak: beszélj nekem Istenről.

És Jézus elmondta a Miatyánkot.

Azt mondta a mandulafának: beszélj nekem Istenről.

És a mandulafa kivirágzott.

Azt mondtam az álomnak: beszélj nekem Istenről.

És az álom valóra vált.

Azt mondtam a kisgyermeknek: beszélj nekem Istenről.

És a kisgyermek ugyanezt kérte tőlem.

Azt mondtam a szegénynek: beszélj nekem Istenről.

És a szegény kitérte házának kapuját.

Azt mondtam a barátomnak: beszélj nekem Istenről.

És a jóbarát megtanított megbocsátani.

Azt mondtam a kismadárnak: beszélj nekem Istenről.

És a madár elkezdett énekelni.

Azt mondtam a katonának: beszélj nekem Istenről.

És a katona letette fegyverét.

Azt mondtam a természetnek: beszélj nekem Istenről.

És a természet szépségbe öltözött.

Azt mondtam egy kicsinynek: beszélj nekem Istenről.

És a kicsi rám mosolygott.

Azt mondtam a fájdalomnak: beszélj nekem Istenről.

És a fájdalom hálába fordult.

Azt mondtam a kéznek: beszélj nekem Istenről.

És a kéz szolgálóvá lett.

Azt mondtam a kútnak: beszélj nekem Istenről.

És a víz kibuggyant.

Azt mondtam a hangnak: beszélj nekem Istenről.

És a hang nem talált szavakat.

Azt mondtam anyámnak: beszélj nekem Istenről.

És az édesanyám megcsókolt.

Azt mondtam a prédikátornak: beszélj nekem Istenről.

És a prédikátor adott egy Bibliát.

Azt mondtam a naplementének: beszélj nekem Istenről.

És a nap nem mondott semmit, csak lenyugodott.

De másnap hajnalban, amikor kitértam az ablakot, újra rám mosolygott.

Egy keleti költeményből

Egy csepp közelet

Van-e utódlási helyzet a Fideszben?

Pápay György

Természetesen nincs, és igény se lenne rá. Hiszen a Fidesz Orbán Viktor nélkül olyan, mint a Dallas Bobby nélkül: nem fogja igazán szeretni a közönség. De éppen ez az, ami miatt a miniszterelnököknek érdemes komolyan elgondolkodnia az utódlás kérdésén.

A márciusban a Bibó Szakkollégiumban elhangzott, majd a héten kiszivárgott miniszterelnöki beszéd látszólag kitűnő táptalajt kínál egy kis spekulációhoz. Bár nyilvánvalóan tavasszal sem volt utódlási helyzet a Fideszben, és most még kevésbé van, érdekes eljátszani a nevekkal, ki jöhetne számításba Orbán Viktor lehetséges utódként (hogy ez jö-e azoknak a politikusoknak, akiknek a nevét feldobta a sajtó, az már más kérdés; Lázár János mindenesetre igyekezett hamar jelezni, hogy nem csak a keleti nyelvekkel áll hadilábon, de ultizni sem tud). Persze az ember hamar arra a következtetésre jut, hogy a felmerültek egyike sem lenne ideális miniszterelnök-jelölt: Lázár a Fidesz-táborban sem népszerű, Rogán Antalnak túl sok „ügye” van, Balog Zoltán nem vérbeli politikus, Szijjártó Péter meg... Hagyjuk. Nincs senki, akire nemhogy a miniszterelnök által támasztott kritériumok ráillene, de egyáltalán alkalmasnak tűnne erre a szerepre. És ez nem véletlenül van így.

Orbánnak nincs valódi riválisa?

Ahhoz, hogy Orbán Viktor a rendszerváltás

óta megőrizhesse vezető pozícióját a Fideszben, el kellett érnie, hogy senki ne legyen a pártban vagy annak közelében, aki valódi riválisává válhat; mondhatni folyamatosan ez kötötte le politikai energiáinak egy részét. Aki erre egy kicsit is esélyesnek látszott – mint Áder János vagy később Navracsics Tibor –, az előbb-utóbb a partvonalon kívül vagy legalábbis Brüsszelben találta magát. A tehetségesebb fideszes politikusoknak ezért el kellett fogadniuk, hogy legfeljebb a második helyért vetélkedhetnek, ami szintén nem teljesen veszélytelen elfoglaltság, és ebbe is rendesen bele lehet kopni (lásd Lázár János és Rogán Antal párharca). Összességében aki a miniszterelnök potenciális riválisa volt, az már nincs a politika első vonalában, aki pedig a politika első vonalában van, az (már) nem a miniszterelnök potenciális riválisa.

Mindez természetesen hatalmas politikai teljesítmény a kormányfő részéről, de van egy elég komoly hátulütője. Igen, az utódlás kérdése. Orbán Viktor ugyanis az évek során maga lett a Fidesz, így akik a Fideszre szavaznak, azok voltaképpen rá szavaznak. Mint az imént is láthattuk, nem könnyű olyan politikust elképzelni, aki csak úgy behelyettesíthető lenne a Fidesz élére, aki hasonló lelkesedést és

szavazási hajlandóságot volna képes kiváltani a jobboldali táborból, és aki ezt az igencsak heterogén, már-már összeegyeztethetetlen társadalmi és eszmei-ideológiai háttérrel rendelkező szavazóbázist össze tudná tartani. Ez a politikai teljesítmény tehát addig ér valamit, amíg Orbán Viktor vezeti a pártot; amint ő kivonjuk a képletből, rögtön elenyészik. Ha ő valamiért távozna a Fidesz éléről, a párt valószínűleg rögtön zuhanórepülésbe kezdene, és – ezzel kapcsolatos gyakorlati tapasztalatok nem lévén – az sem egyértelmű, hogy egyben maradna-e egyáltalán.

Ami most előny, az később hátránnyá válik

Orbán Viktor, mint az most nyilvánosságra került szavaiból is kiderül, tisztában van azzal, hogy még a legnagyobb politikusoknak is megvan a maguk kifutási ideje. Így minden különösebb hátsó szándék feltételezése nélkül elképzelhető, hogy valóban foglalkoztatja az utódlás kérdése. Ami persze jelenleg még nem aktuális, de hosszabb távon politikai életműve túlélésének zálogát jelenti. Hiszen az a tény, hogy nélküle nincs Fidesz, addig előnyös számára, amíg a párt élén akar maradni – addig feltétlenül, hiszen részben ennek a tudata tartja ott –, utána viszont már hátránnyá válik. Hasonlóképpen az a politikai ösztöne, hogy nem enged maga mellé felnőni potenciális riválisokat, egyúttal a potenciális utódok körét is minimálisra szűkíti. Többek között ezért lehet az az érzése Orbán Vikornak, hogy ha valaha is politikai utódot szeretne, arról magának kell gondoskodnia.

Ez azonban korántsem egyszerű feladat, mert a potenciális utód egyben potenciális rivális: könnyen kicsúszhat az ember irányítása alól. Így elengedhetetlen a megfelelő időzítés. Talán ezért is tűnik úgy, hogy a miniszterelnökök mintha mindig lenne talonban egy elképzelhető utóda – korábban Varga Mihályt emlegették így, majd Navracsicsot és mostanáig Lázárt –, akit előbb erősödni enged, hogy aztán hozzákezdjen a gyengítéséhez. Lázár

János mintha most jutott volna el az utóbbi fázisba, és innentől Rogán Antal karrierjének alakulását érdemes ebből a szemszögből figyelni. Bármennyire fontos dolog is a kommunikáció, önmagában nem indokolná egy külön minisztérium létrehozását. Az, hogy Rogánból mégis miniszter lett, bizonyára nem pusztán ezzel, és még csak nem is Lázár János ultimátumával magyarázható. Sokkal inkább a párton belüli kényes erőegyensúly alakításával, amiben talán valahol halványan az utódlás kérdése is szerepet játszik.

Egyelőre nem lesznek álmatlan éjszakái.

Ezt a játékot azonban nem lehet a végtelenségig játszani, mert a felhozatal egyre szűkebbé és – a fent említett „legfeljebb második” kilátás miatt – egyre kontraszelektáltabbá válik. A Fideszben már most sincs igazán nagy utánpótlás tehetséges politikusokból, és számos jel utal arra, hogy a párt komoly humánerőforrás-problémákkal küzd, ha alkalmas embert kell találni egy-egy feladatra – nemhogy a miniszterelnöki posztra. Így minél később dönti el Orbán Viktor, hogy ha úgy alakul, kit látna szívesen utódként, annál nehezebb lesz majd választania. Persze ez addig nem fog álmatlan éjszakákat okozni neki, amíg az ellenzéki térfélen is ennyire gyenge a felhozatal.

Novemberi programok:

November 3.	Mozi (Szt. Borbála c. film vetítése – 18.30)
November 7.	Timóteus Kör (Este 7 órakor)
November 10.	Mozi (Szent Charbel – A szív csendje – 18.30)
November 13.	Olvasóköri (18.30)
November 14.	Ministránsok őszi túrája – Zselic
November 17.	Mozi (A dal c. film – 18.30)
November 20.	Felnőtt katekézis (18.30)
November 24.	Mozi (Karácsonyi reménysugár – 18.30)
November 27.	Egyházi nyugdíjas Klub alakulása - 17.00

AKIK NAP MINT NAP SEGÍTENEK

Csonka Józsefné, Marika

Először is szeretném megköszönni Lóránt atyának a lehetőséget, hogy a hívek megismerjenek.

Keresztény családban nevelkedtem, Zalaegerszeg mellett egy kis faluban.

A férjem somogyi származású volt, így kerültem én is Somogy megyébe. Lábodon laktunk, két felnőtt gyermekem van.

10 éve költöztünk Nagyatádra. A lábodi templomban is segitettem a templom takarításában és díszítésében.

Lóránt atya felhívására én is feliratkoztam, hogy a nagyatádi templom díszítésében részt szeretnék venni.

Mivel Lóránt atyával megegyezett az elképzelésünk a templom virágozásával kapcsolatban, elvállaltam a feladatot.

Szépen kifejezve: A SZOLGÁLATOT. Így lettem: Marika, a virágos. Nagyon szívesen és szeretettel csinálok, mert úgy érzem, a Jó Istennek szolgállok és a templom szépségéhez egy keveset hozzáteszek.

Ezúton szeretném megköszönni a testvérek segítségét, akik virággal és adományokkal segítik munkámat.

Az elismerő szavakat is megköszönöm. Bízom a Jó Istenben, hogy ad erőt és kitartást, hogy még sokáig szolgálhatok.

Marika, a virágos

1995-ben, a Dél-Afrikában megrendezett rögbi világbajnokság során az egész ország a TV-készülékek előtt drukkolt a Springboksnak - egy fekete ország a fehér csapatának. Mindez olyan erőt adott az addig vereséget vereségre halmozó csapatnak, hogy egyetlen egy meccset sem vesztek el. A döntő mérkőzés (Dél-Afrika - Új-Zéland) után Nelson Mandela lépett a pályára (Springboks-os mezben és siltes sapkában), hogy átnyújtsa Pienaarnek az arany-kupát:

- Köszönöm Francois, amit az országért tettek! - gratulált az elnök.

- Nem uram! - válaszolta a csapatkapitány - Mi köszönjük, amit ön tett az országért.

Valahogy így képelem el az fönt idézett Izajási szöveget is. Habár Isten " magasságban és szentségben lakik", és egy egyszerű villámcsapással megoldhatná a bűnös emberek sorsát, de ő még sem ezt teszi: „ Felüdítem az alázatosak lelkét, felüdítem a megtörtek szívét”. A keresztyén életben nincs is nagyobb motiváció, mint az, hogy a világmindenség Ura tudja az én nevemet is, támogatja az én edzéseimet is, és drukkol, mikor az élet meccsében ját-

**Biztonság.
Kezedben Születni Jó.
Kezedben Élni Érdemes.
Kezedben Meghalni
Kegyelem.**

Forrás: Internet

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520